

11de JAARGANG, NR. 207
18 NOVEMBER 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
4 BOEKBESPREKING
5 PLATENRECENSIES
 Ben van den Dungen, Pericopes.
 Jorn Swart, Gary Peacock, Vein,
 Stacey Kent, Ragini Trio e.a.
17 CONCERTVERSLAGEN
 An Old Monk. Hermine Deurloo,
 Festival Jazz Int. Rotterdam e.a.
EN VERDER:
22 New York Calling (Roos Plaatsman)
25 Bestellers en tips Jazzcenter

JAZZFLITS 208
 staat **2 DECEMBER** op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**NIEUW MAASTRICHTS
 FESTIVAL MATIG BEZOCHT**

Het nieuwe Maastrichtse jazzfestival MJAZZ werd 2 en 3 november door slechts zo'n achthonderd mensen bezocht. Dat meldt de website Dichtbij.nl. Niettemin krijgt het festival volgend jaar een vervolg.

MJAZZ is bedoeld als opvolger van het MECC Jazzfestival. Dat ging in 2011 ter ziele. Voor het tweedaagse festival waren onder anderen trompettiste Saskia Laroo, saxofonist Scott Hamilton, zanger Alain Clarke en organist Rob Mostert gecontracteerd. Zaterdag passeerden ongeveer 450 mensen de kassa van het MECC en was Alain Clarke de grote trekker. Een dag later bevonden zich ongeveer 350 mensen in het MECC.

"Wellicht is de externe promotiecampagne te laat gestart en misschien hadden sommige marketingmiddelen op betere wijze ingezet moeten worden", suggereert organisator Aerd de Boode op Dichtbij.nl. "De artiesten leefden met ons mee. Ze vonden de sfeer en aankleding top, het geluid en de lichtverzekering buitengewoon goed en ze genoten van de bourgondische gastvrijheid." Wanneer precies volgend jaar de volgende editie plaatsvindt is nog niet bekend. Het festival werd georganiseerd door Maison de Boer, het MECC en Roland Kompier Producties.

**Volg het jazznieuws
 op de voet. Ga naar:**

<http://www.twitter.com/jazzflits>

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

Jules Buckley. (Persfoto)

**JULES BUCKLEY NIEUWE
 CHEF-DIRIGENT METROPOLE ORKEST**

Jules Buckley volgt met ingang van dit seizoen Vince Mendoza op als chef-dirigent van het Metropole Orkest. Buckley was de afgelopen vijf jaar als vaste gastdirigent aan het orkest verbonden.

Jules Buckley: "Het is een eer om chef-dirigent te worden van een orkest dat hoort bij de wereldtop in symfonische pop en jazz." Marc Altink, directeur van het Metropole Orkest: "Jules is een enorm energieke, jonge professional die precies begrijpt wat het Metropole Orkest nodig heeft. Met hem gaan we ons artistieke profiel aanscherpen en verplaatsen we ons naar de voorgrond van de vernieuwingen in de pop- en jazzmuziek. We zijn dan ook buitengewoon verheugd dat hij als chef-dirigent het orkest komt versterken."

Vince Mendoza trad eerder dit jaar om persoonlijke redenen terug als chef-dirigent. Onder leiding van Vince Mendoza werd het Metropole Orkest tweemaal onderscheiden met een Grammy en kreeg het dertien Grammy-nominaties. Met ingang van dit seizoen is Vince Mendoza benoemd als honorair dirigent en in die hoedanigheid zal hij terug blijven komen bij het orkest.

NIEUWS

Denemarken centraal op komende editie jazzahead!

Denemarken staat tijdens het komende jazzahead! centraal. Dit betekent dat het programma in Bremen doorspekt zal zijn met Deense artiesten. Op de jazzmarkt zijn alle Deense deelnemers gebundeld in een aparte JazzDenmark-stand. Ook is er een speciale Danish Night gedurende welke Deense formaties zich met korte concerten zullen presenteren. Onder anderen de programmeurs Frank Bolder (LantarenVenster, North Sea Jazz) en Pieter Koten (Vrijstaat O, Oostende) maken deel uit van de commissie die hiervoor een keuze maakt. Op het jaarlijkse galaconcert zullen Gitte Hænning en het Aarhus Jazz Orchestra optreden. Het evenement jazzahead! vindt van 24 tot en met 27 april 2014 plaats.

Onbekende studio-opname Eric Dolphy op cd uitgebracht

Opnamen die Eric Dolphy in juli 1963 in New York maakte, zijn nu, bijna vijftig jaar na zijn dood, voor het eerst op cd uitgebracht. Het betreft opnamen die Dolphy voor het Amerikaanse label Douglas maakte. Dolphy is op twee nummers op basklarinet te horen in een duo met bassist Richard Davis. Verder staan er drie stukken op met Dolphy op altsax. In twee daarvan wordt hij begeleid door trompettist Woody Shaw, vibrafonist Bobby Hutcherson, de bassisten Eddie Khan, Richard Davis en drummer J.C. Moses. De cd verschijnt bij het Japanse label Marshmallow. Op het cd-boekje prijkt een portret van Dolphy gemaakt door de Nederlander Tjarko ten Have.

Deventer zondagse concertreeks Taste of Jazz succesvol

'Taste of jazz', een Deventer concertreeks met maandelijks een andere jazzsmaak, is succesvol. Dat melden initiatiefnemers trompettist Arjan Stam en saxofonist Arjen van El. De reeks is inmiddels het tweede seizoen ingegaan. "Wij vonden dat het hoog tijd werd om jazz in Deventer weer op de kaart te zetten. En er blijkt veel belangstelling voor te zijn in de cultuurstad Deventer." De concerten vinden eens in de maand op de derde zondag plaats in De Fermierie. De organisatoren: "De zondagmiddag werkt uitstekend en er komt veel publiek op af." Op het programma staan de komende tijd nog zangeres Masha Bijlsma, saxofonist Sjoerd Dijkhuizen en het Mete Erker Trio.

PODIA

PETER BEETS SPEELT OP FEEST VAN VADER LEONARDO DI CAPRIO

Peter Beets. (Archiefphoto: Tom Beetz)

Pianist Peter Beets heeft 28 oktober opgetreden tijdens een feest van de vader van acteur Leonardo di Caprio. Hij vloog daarvoor speciaal naar Los Angeles. Het feest vond plaats in een kathedraal aldaar. Vader en zoon Di Caprio hoorden Beets begin dit jaar in jazzclub Birdland, New York spelen en waren hem nog niet vergeten.

MUZIEKTHEATERPRODUCTIE OVER MONK EN PANNONICA BELEEFTE PREMIÈRE IN AMSTERDAM

In het Amsterdamse Theater Bellevue is 15 november een muziektheatervoorstelling over Monk en zijn mecenas barones Pannonica de Rothschild in première gegaan. De voorstelling 'De Jazzbarones' heeft originele muziek van Jasper le Clercq.

De rollen in het stuk worden gespeeld door Meike van den Akker, Werner Kolf en een aantal poppen. Volgens de makers draait het in 'De Jazzbarones' om jazzmuziek, Thelonious Monk en de betekenis van vrijheid en diepe vriendschap: "Het is een multidisciplinaire voorstelling met Bebop, een Bentley en een Bonte verzameling dieren..." De voorstelling wordt muzikaal ondersteund door Dirk Peter Kölsch en Andreas Suntrup. De regie heeft Marcel Sijm.

Kathleen Annie Pannonica Rothschild werd in 1913 geboren in Londen. Ze was lid van 's werelds rijkste familie van dat moment. In 1935 trouwde ze met de Franse diplomaat baron Jules de Koenigswarter. In 1951 scheidden ze en verhuisde Pannonica naar New York. Daar raakte ze betrokken bij de plaatselijke jazzscene. In 1955 stierf Charlie Parker in haar hotelsuite. De voorstelling 'De Jazzbarones' is de komende tijd nog te zien in onder meer Den Haag, Amersfoort, Rotterdam, Arnhem en Maastricht.

Bekijk hier een video over deze theaterproductie:
<http://www.youtube.com/watch?v=zsdPPf3nci4>

(Nog tot en met februari 2014 is ook acteur Josse de Pauw met een voorstelling geïnspireerd door Monk op tournee: 'An Old Monk'. Zie het verslag van Herman te Loo op pagina 16)

NIEUWS

Winnaars Edison Jazz 2013 bekend

Op 21 november worden voor de zevende keer de Edisons Jazz uitgereikt. Dit jaar gaan die naar:

Jazz Nationaal

Reinier Baas

Mostly Improvised Instrumental Indie Music (Mainland Music)

Jazz Internationaal

Joshua Redman

Walking Shadows (Warner Music)

Jazz Vocaal

José James

No Beginning No End (Universal Music)

Het document

ICP Orchestra

The Complete ICP Catalogue (Challenge)

De winnaars nemen hun prijs in Muziekgebouw Eindhoven in ontvangst. Bassist Marcus Miller krijgt de Edison Jazz Oeuvreprijs 2013 uitgereikt. Aansluitend zal hij optreden onder begeleiding van het Metropole Orkest.

Vijay Iyer. (Foto: Jimmy Katz)

ECM lijft Vijay Iyer in

Pianist-componist Vijay Iyer is ingelijfd door het Duitse label ECM Records. Zijn eerste album daar verschijnt op 4 maart 2014. Titel: 'Mutations'. Iyer maakte eerder opnamen voor onder meer ACT.

Marius Neset tekent bij ACT

De Noorse saxofonist Marius Neset heeft een exclusief contract met het Duitse platenlabel ACT getekend. Hij was al eens te horen op een ACT-album van de Poolse violist Adam Baldych ('Imaginary Room'). ACT-baas Siggie Loch: "The discovery and support of outstanding talents, particularly of European jazz, was and is one of the core competences of ACT. The collaboration with Marius Neset now opens a new chapter in this endeavor." (bron: Jazzwise)

OVERIG

JAZZORKEST PRESENTEERT 'JAZZ BOND' IN GROOTE INDUSTRIEELE CLUB AMSTERDAM

Vlnr: Rutger Hafkenscheid, Juan Martinez en Henk Meutgeert. (Foto: Richard Mouw)

Op 21 oktober vond in de Groote Industriële Club aan de Dam in Amsterdam een bijzonder concert plaats van het Jazzorkest van het Concertgebouw (JOC). Het bijzondere zat hem niet alleen in de muziek, maar vooral ook in de lancering van Jazz Bond©. Het JOC, een bigband die toch al spettert, zette die avond diverse malen de tune van 'James Bond' in waarna in etappes het idee om het voortbestaan van het JOC te garanderen werd onthuld. Het JOC heeft de subsidie die nodig is om zo'n groot orkest op de been te houden verloren en men besloot het roer volledig om te gooien.

Rutger Hafkenscheid, bestuurslid van de stichting JOC en in het dagelijkse leven fiscalist, ontvouwde met artistiek leider en baritonsaxofonist Juan Martinez en dirigent/arrangeur Henk Meutgeert de geheimen van Jazz Bond©. Het JOC wil een binding creëren met zijn publiek en in het bijzonder met het draagkrachtige deel daarvan. Op een fiscaal aantrekkelijke manier kunnen deze liefhebbers voor € 1.000 per Jazz Bond© deelnemen aan wat in feite een lening is. Bij een fiscale aftrek van 52% kost dit slechts € 433 omdat dit als culturele gift mag worden afgetrokken. De jaarlijkse rente van 2,5% is belastingvrij. De bedoeling is om na vijf jaar het ingelegde bedrag volledig terug te betalen maar vooral ook om het JOC te ondersteunen. De inleggers worden verder beloond met speciale VIP-activiteiten. Belangstellenden (iedereen die het van belang vindt dat het JOC blijft spelen) worden voor de details verwezen naar

<http://www.jazzbonds.nl>.

Tom Beetz

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons **jazzmagazine** Jazzflits:

<http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

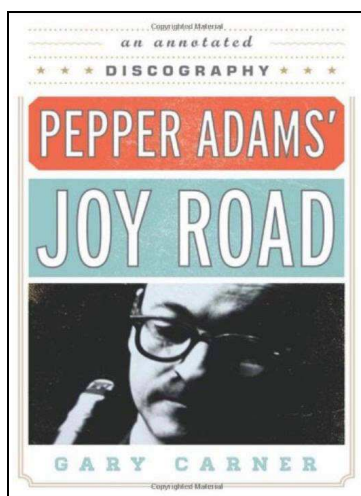
Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com: <https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook.com: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZ OP PAPIER

THE KNIFE

Gary Carner.

**Pepper Adams' Joy Road :
an annotated discography.**

Lanham, Maryland : Scarecrow, 2013.

XXIII, 552 pag.

(Studies in Jazz ; 69).

ISBN 978-0-8108-8873-9 pbk.

Prijs 42 euro.

Zie het volgende rijtje: Harry Carney, Leo Parker, Cecil Payne, Serge Chaloff, Lars Gullin. Allemaal bespelers van de bariton-saxofoon, van nature een log en moeilijk te hanteren geval genoemd. Dat is te merken aan hun spel: expressief, maar bedachtzaam en een wat groezelige punctuatie. Anders werd het met Gerry Mulligan. In zijn handen werd het een lenig instrument, waar je alle kanten mee op kon. En al bleef het aantal bespelers beperkt, sindsdien leek niets hun meer in de weg te staan: Ronnie Cuber, Nick Brignola, Gary Smulyan, bij allen buitelen de noten over elkaar heen; virtuositeit voert de boven-toon.

De man die het tiental belangrijkste baritonisten vol maakt is de met name door collega's alom gewaardeerde Pepper Adams (1930-1986). Hij houdt zo ongeveer het midden tussen de twee groepen. Geworteld in de ruwe aanpak van Carney en tenorist Coleman Hawkins vond hij zijn plaats in de hardbop, met gearticuleerde frases en een bijtende 'attack'. Een bewonderaar die zich in hem vastbeet, zoals Adams dat zelf deed in zijn muziek, is de Amerikaan Gary Carner. Hij stelde een discografie samen en een bibliografie, en volgde zijn leven en muziek, waaruit reeds twee wetenschappelijke studies voortkwamen. Daarna ging hij door, want, zoals bekend, een discografie is nooit af. Ook in Europa werd gewerkt aan een discografie. Voor mij ligt 'draft nr 6', d.d. april 1990 van de Franstalige Belg Evrard Deckers. Honderd eenzijdig bedrukte velletjes op A5-formaat: keurig verzorgd en overzichtelijk. Als werktitel had hij het manuscript 'The Knife' meegegeven, Peppers bijnaam onder insiders. Carner en Deckers wisten sinds kort van elkaars werk en in 1992 kwam het wonderwel tot een samenwerking. Een uniek feit, want meer dan eens gaat ieder zijn eigen weg, wat in evenzovele gevallen tot niets blijkt te leiden. En ook hier lagen problemen op de loer: Carner wilde meer dan alleen een discografie. Al een paar jaar was hij doende zoveel mogelijk diegenen te benaderen die aan opnamesessies hadden meegewerkt om die aan te vullen met hun commentaar. Deckers overleed in 1997 en Carner bleef gestaag aan zijn project werken.

Vorig jaar verscheen dan eindelijk het resultaat van al zijn geploeter. Het valt me niet mee: de commentaren zijn veel van hetzelfde – de lange reistijden, de keuze van het repertoire, het invallen bij absentie, ingrepen van de producent en de geluidstechnicus – maar bovenal gaan ze ten koste van het overzicht en de continuïteit. Carner moet dit zelf ook hebben aangevoeld. Hij had ze kunnen verwerken in een voorziene biografie, maar daarvoor waren ze te gedetailleerd: "als het materiaal niet hier gebruikt zou worden, zou het nooit worden gepubliceerd." Verder ontbreken de als standaard aanvaarde extra's als registers op personen, titels en de tegenwoordig ook gangbare vermelding van de componisten. Carner verzuimt zelfs Adams' 43 eigen composities in een apart kader aan te geven. Op zich is de figuur Pepper Adams, benevens zijn veelzijdige participatie in tal van combinaties, natuurlijk belangrijk genoeg voor een degelijke benadering. Bovendien betreft een substantiele periode zijn bijdragen aan de Thad Jones-Mel Lewis Orchestra (1965-1977) en ook het wel en wee van deze band is dus op de voet te volgen.

De datering van de aangekondigde biografie wekt verbazing ("well before 2030") alsook het jaar van uitgave op de titelpagina: 1998. Na de gebonden editie van 2012 is nu de paperback verschenen. Daarbij blijkt het nog altijd mogelijk, dat na een eerste raadpleging al ettelijke bladen uit de band springen. In zijn dankbetuiging geeft Carner per hoofdstuk de namen van diegenen die hem in die dertig jaar terzijde stonden; daaronder welgeteld achttien Nederlanders!

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

BEN VAN DEN DUNGEN KWARTET

Ciao City

Jwajazz records

Bezetting:

Ben van den Dungen (ts, ss),
Miguel Rodriguez (p),
Marius Beets (b),
Gijs Dijkhuizen (d).

Bekijk hier een stuk van de cd:

<http://bit.ly/17rkFBT>

JORN SWART

A Day In The Life Of Boris

Mainland Records

Bezetting:

Chad Lefkowitz-Brown (ts),
Jorn Swart (p),
Scott Colberg (b),
Dan Pugach (d).

Bekijk en beluister de titeltrack:

<http://bit.ly/1qoWZ66>

In de eerste tonen van het openingsstuk en tevens titelstuk van de cd 'Ciao City', zet tenorist Ben van den Dungen meteen de toon. Hij is terug waar hij ooit begonnen is. Na uitstapjes in de latin, de tango en Indiase muziek doet hij nu weer 'Trane' in de zwaarst mogelijke 'supreme'. Veel saxofonisten voor hem waagden zich aan de Coltrane's 'Love Supreme'-klank, maar de melodieuze Van den Dungen is als één van de weinigen in staat om dit geluid naar een hoger plan te tillen. Hij dankt dat niet alleen aan zijn eigen volle doorleefde klank, op misschien wel het moeilijkste rietinstrument, maar ook aan de gedegen begeleiding van de ritmesectie met zwaargewicht Marius Beets op bas. Beets tekent overigens zelf ook voor een aantal stukken op deze plaat, maar de meeste nummers zijn van de meester zelf. Die blinkt uit in heldere en harmonisch knappe stukken. Naast het titelstuk vallen ook vooral 'Streetpeople' en 'The pimp' op. Opvallend is dat Van den Dungen geen stukken van andere rietblazers heeft opgenomen. Hij laat liever zijn voorkeur voor de grote melodieuze bebopianisten zien. Op deze plaat een geweldige uitvoering van Horace Silvers 'The mohican and the great spirit' en een super-relaxte uitvoering van Monks 'Pannonica' waarin ook pianist Miguel Rodriguez zich mag uitleven. Verbazend genoeg is dit de eerste plaat van Van den Dungen onder eigen naam en dat pas na meer dan zestig opnames als 'sideman'. Laat moeten we concluderen. Laten we hopen dat er tussen 'Ciao City' en zijn opvolger niet nog eens zestig opnames bij anderen zitten.

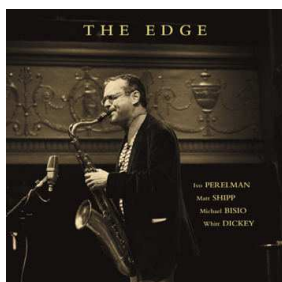
Bart Hollebrandse

'Amsterdam in grey', de openingstrack van 'A Day In The Life Of Boris', dompelt je onmiddellijk onder in een mistige, melancholische, onwereldse sfeer, met vreemd verschuivende akkoorden in plaats van klassieke progressies. Een ingehouden half-solo van saxofonist Chad Lefkowitz-Brown, dialogerend met pianist Swart, mondt uit in een nieuwe presentatie van het thema halverwege; daarna volgt een pianosolo die de lyrisch-abstracte Keith Jarrett van de jaren zeventig oproept, dan wegdeemstert in wanorde, waarna het thema een laatste keer terugkomt. Ik had nog nooit van Jorn Swart gehoord, maar deze eerste track is een heel sterke binnenkomer. En de plaat gaat verder op hetzelfde verrassende elan: 'Fiets' is op een baslijn gebaseerd, 'A day in the life of Boris' (iemand met een hoorbaar inriest bestaan) krijgt eerst een korte lezing op piano met 'soundscapes' van de saxofoon, verderop op de plaat volgt een langere versie - Carla Bley en klassieke muziek loeren om de hoek. 'Autumn nostalgia' begint en eindigt als een open drumsolo over een gecomponeerde bas-met-piano-lijn, met kristallen, vrije solo's in het midden. Ook ik word er voorwaar lyrisch bij. Dit is een bijzonder rijpe, indringende plaat, vol donkere en herfstige nocturnes. Swart vindt binnen dezelfde sfeer voldoende verschillende invalshoeken om het geheel tegelijk coherent en toch gevarieerd te houden. Enkel 'Sara' springt er een beetje uit qua levendigheid, maar ook die dame lijkt me geen zonnige persoonlijkheid. Enkel 'The Duke, Monk, and more' valt een beetje uit de toon: na een mooie intro van Swart, kiest de band voor een ouderwets aandoende 'feel' die ongetwijfeld als eerbetoon bedoeld is, maar mij een beetje karikaturaal overkomt. Een minieme smet op een 'donkerswart' edoch schitterend blazen.

Arne Van Coillie

VERVOLG CD-RECENSIES

IVO PERELMAN The Edge Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (ts),
Matthew Shipp (p),
Michael Bisio (b),
Whit Dickey (d).

Aan een openlijkere vrijage met een collega-saxofonist dan op dit album heeft Ivo Perelman zich nog nooit gewijd. Het stuk dat het nieuwe album 'The Edge' afsluit, heet 'Websterisms'. Het is niet bedoeld als een pastiche, maar als een eerbetoon aan het zovende idioom dat elke jazzliefhebber onmiddellijk zal herkennen als Ben Webster.

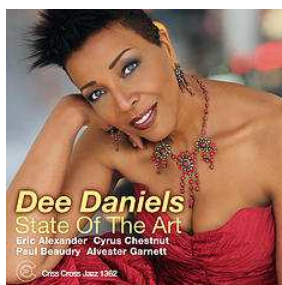
Er zijn echter meer momenten dat 'Old Ben' even langskomt op deze plaat. In het ultrakorte duet tussen Perelman en drummer Whit Dickey, 'Epigraph', komen we weer dat ouderwetse, hese tenorgeluid tegen. Want ondanks de schatplichtigheid aan energy-helden als Coltrane en Ayler is Perelman zich ook bewust van de rijke tenorentraditie uit een verder verleden. En in zijn kompanen in dit kwartet (naast Dickey zijn dat zijn 'vaste' pianist Matthew Shipp en bassist Michael Bisio) treft hij sparringpartners die uit hetzelfde hout gesneden zijn.

De Nederlandse luisteraar zal in 'Lancaster' even verrast opveren: Komt daar nou een citaat uit 'Tulpen uit Amsterdam' langs? Nee, dat zal wel toeval zijn.

Herman te Loo

Bekijk het kwartet in 'Lancaster': <http://bit.ly/1bdGIW>.

DEE DANIELS State Of The Art Criss Cross

Bezetting:

Dee Daniels (voc),
Eric Alexander (ts),
Cyrus Chesnut (p),
Paul Beaudry (b),
Alvester Garnett (d).

Het Nederlandse label Criss Cross bestaat al zo'n dertig jaar, maar nooit stond een zangplaat op de releselijst. Er werd wel eens gezongen, bijvoorbeeld door Dee Daniels in 'I got it bad' op de cd 'The Intimate Ellington' van trombonist Wycliffe Gordon, maar nooit kwam een album op naam van een vocalist(e) uit. Dee Daniels is de gelukkige die daar nu verandering in brengt. Daniels was in de jaren tachtig als zangeres actief in Nederland en België. Mogelijk dat dit bij u een belletje doet rinkelen. Uit haar eerdere cd's komt een voorkeur voor algemeen bekende 'songs' naar voren. Ze nam die onder meer op met het Metropole Orkest. Ook de stukken op deze Criss Cross-uitgave zijn weer een feest van herkenning.

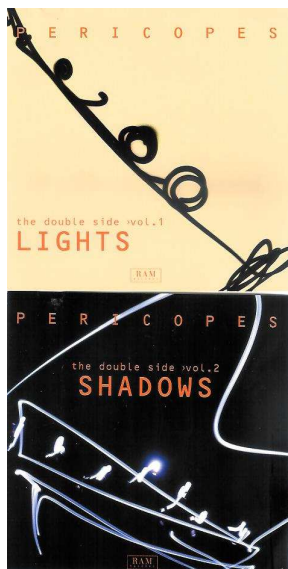
Op 'State Of The Art' wordt Daniels begeleid door Eric Alexander op tenor en Cyrus Chesnut op piano. Niet de minste begeleiders. Daniels zoekt in de stukken de diepgang in de tekst. Neem bijvoorbeeld 'Cherokee'. Ze kiest niet voor het gebruikelijke up-tempo, maar zingt het als een traag liefdeslied. Het gaat haar om de inhoud van de tekst, niet om een flitsende prestatie. Voor 'I've got you under my skin' en 'Night and day' stonden de uitvoeringen van Frank Sinatra model. Vergeleken met 'The Voice' zijn de interpretaties van Daniels wel wat aan de zware kant.

Reusachtig is het tempo waarmee ze 'I let a song go out of my heart' neemt. Ze deed dat destijds in Nederland met Lex Jaspers achter de zwart-witte toetsen ook zo, en had daar met haar collega-zangeressen enorm veel plezier in. Vergeleken met de zeer uitbundige versie die Ella Fitzgerald ooit van het nummer maakte, is dit reusachtige tempo overigens nog uitermate rustig. Ook hier blijkt weer dat niet de traditie of de gewoonte, maar de achtergrond van de song het belangrijkste voor Dee Daniels is. Bij wie dit aanspreekt, zal deze cd zeker in de smaak vallen.

Hessel Fluitman

Dee Daniels live in 'That's Life':
<http://www.youtube.com/watch?v=smh0kXR82hQ>

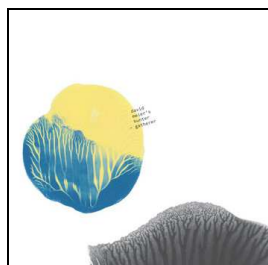
PERICOPES
The Double Side
Vol. 1 Lights
Vol. 2 Shadows
RAM Records
www.pericopes.it

Bezetting:

Alessandro Sgobbio (p).
 Emiliano Vernizzi (ss,ts).

DAVID MEIER
Hunter-Gatherer
Wide Ear Records

Bezetting:

Tobias Meier (as, kl), Manuel Troller (g),
 Marc Méan (p, el-p), Silvan Jeger (b),
 David Meier (d, comp)

VERVOLG CD-RECENSIES

Emiliano Vernizzi en Alessandro Sgobbio zijn twee jonge Italiaanse muzikanten op weg naar faam. Dat dit een moeilijke weg is bewijzen de twee 'The Double Side'-cd's die nu pas uitkomen terwijl ze al in 2009 werden opgenomen. De muziek van dit duo is dan ook niet bedoeld voor een miljoenenpubliek maar eerder voor een selecte groep fijnproevers. Een 'pericope' is een reeks verzen die een coherente eenheid of gedachte vormen en die vaak van religieuze aard zijn. Die naam is adequaat gekozen want beide cd's vormen een coherent geheel en ondanks de titels 'Lights' en 'Shadows', die op zijn minst een gevoelsverschil suggereren, vormen de twee cd's een geheel dat weinig of niets van elkaar verschilt in kleur, emotie en melancholieke sfeer. Religieus is de muziek niet, maar die sfeer straalt het wel degelijk uit. De eerste gedachte die opkomt is de relatie met het religieuze werk van Bach, de tweede de overeenkomst met componisten als Erik Satie.

'Dat het Italiaanse duo Pericopes verdient om gehoord te worden, staat als een paal boven water'

Vernizzi en Sgobbio vormen een eenheid waarbij de sax (vooral de sopraansax) en piano met elkaar vervloeien tot een prachtig bouwwerk van nieuwe klanken. Sax en piano dagen elkaar uit terwijl ze tegelijkertijd precies dezelfde richting uitgaan, een uitdagende combinatie die hier tot briljante muziek leidt. Daarmee is Pericopes een uitzonderlijk boeiend duo waarvan elke noot een andere sensatie oproept. De composities, alle van eigen hand en voor het grootste deel van pianist Sgobbio, zijn kleine meesterwerkjes van verschillende kleur en gevoel. Inmiddels heeft de Italiaanse jazzpers dit duo ontdekt, niet in het minst omdat ze in 2013 het prestigieuze Umbria Jazz concours wonnen, nadat ze al eerder andere jazzcompetities hadden gewonnen. Pericopes heeft inmiddels zo'n hoge kwaliteit bereikt dat de tijd rijp is voor een kennismaking op de internationale podia, want dat dit duo het verdient om gehoord te worden staat als een paal boven water.

Tom Beetz

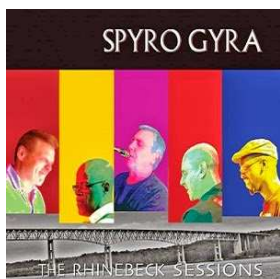
Maak kennis met dit duo: <http://bit.ly/Holn9g>

Een groep die gebruik weet te maken van een breed dynamiekspectrum heeft altijd een streepje voor. Hunter-Gatherer, het kwintet van de Zwitserse drummer David Meier, is zo'n gezelschap. Het naamloze debuut van de band kent behoorlijk wat wisselingen in intensiteit, van de knallende complexe avant-rock waarmee de plaat opent ('WELP') tot de Messiaen-achtige verstilling van klarinet (Tobias Meier) en gitaar (Manuel Troller) waarmee het album afsluit ('Memento mori'). Vooral in het eerstgenoemde nummer, maar ook in de opening van de laatste track doet Hunter-Gatherer denken aan de Nederlandse groep Blast. De combinatie van hoekige, ingewikkelde ritmes met een beukende, aan rock verwante intensiteit overtuigt daarbij. Bandleider Meier heeft pittige composities geschreven waarin hij zelf de rol van aanjager vervult. Drumsolo's of andere egotripper zijn zijn bij hem niet aan de orde. De jonge Zwitsers dragen vooral het groepsgevoel uit. En daarin zijn repeterende, hypnotische ostinati minstens even belangrijk als een goed neergezette solo.

Herman te Loo

Luister hier naar 'WELP': <http://bit.ly/18tNZDF>

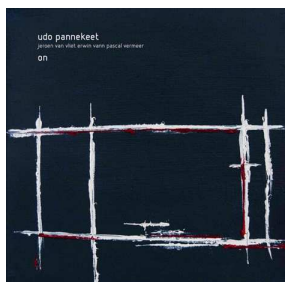
SPYRO GYRA
The Rhinebeck Sessions
 Crosseyed Bear Productions

Bezetting:

Jay Beckenstein (sax)
 Tom Schuman (keyb).
 Julio Fernandez (g),
 Scott Ambush (b),
 Lee Pearson (d, perc).

UDO PANNEKEET
On
 Bow Shock Records

Bezetting:

Erwin Vann (ts, ss),
 Jeroen van Vliet (p),
 Udo Pannekeet (b),
 Pascal Vermeer (d).

Beluister hier het openingsnummer,
'Field division':

<http://bit.ly/19jfksP>

VERVOLG CD-RECENSIES

'Een recensie van Spyro Gyra in Jazzflits?', hoor ik de puristen onder u denken en wellicht uitroepen. Jazeker, en wel hier om... Niet alleen is deze fusion/jazzrock-band al sinds midden jaren zeventig actief (geen geringe opgave), maar ze heeft door de jaren heen ook een cultstatus bereikt. De oprichters Jay Beckenstein en Tom Schuman hebben hun groep door personele wisselingen gelooft zonder dat het collectieve geluid er onder heeft geleden. Dit alleen is al een prestatie van formaat. Spyro Gyra is binnen zijn genre een stijlicoon en mag daarom ook in Jazzflits niet ongelouterd blijven.

Na het vervangen van drummer Bonny B - die ook veel vocalen voor zijn rekening nam - door Lee Pearson, heeft de band een nieuw (oud) elan teruggewonnen. Voor 'The Rhinebeck Sessions' dook de groep drie dagen (bijna) onvoorbereid de studio in, zonder muziek op papier. Het resultaat: negen collectieve composities uitgevoerd als ware het een live-concert. Beckenstein speelt bijna alles op de tenorsax (vroeger meestal alt en sopraan) en Schuman speelt naast keyboards ook veel 'akoestische' piano. Van de opener 'Serious delivery' (met invloeden uit de Cariben) tot het afsluitende contemplatieve 'Who knew!' serveert Spyro Gyra stuk voor stuk heerlijke nummers uit. Nummers die swingen als het moet en 'funken' als het kan. De impuls die nieuweling Pearson aan de band heeft gegeven, betaalt zich op dit album meteen uit. Dus puristen: durf buiten de betreden paden te treden en gun uzelf (of een ander) deze puike cd.

Reinier van Bevervoorde

Luister naar een stuk van de cd: <http://bit.ly/1dkDJ5n>

Udo Pannekeet heeft voor zichzelf, speciaal voor deze cd, een semi-akoestische, zessnarige bas laten bouwen, en die is dan ook nogal prominent aanwezig op 'On'. Niet zozeer in de mix, die ruimte laat voor veel dynamiek; ook niet muzikaal, want Pannekeet kent zichzelf een veeleer bescheiden, functionele en smaakvolle plaats toe op zijn debuutplaat als leider. Wél in de klankkleur, die door de fretloze sound en het zangerige karakter van zowel basspel, composities als solo's doet denken aan Jaco Pastorius bij Weather Report enerzijds ('Spes nostra', 'Entity'), en Jimmy Haslip bij Yellowjackets anderzijds (op 'Will they ever fly' en het dansende 'On'). De betere, smaakvolle fusion dus, zij het akoestisch gespeeld - en die akoestische kant zorgt ervoor dat ook ECM in het smakenpalet verwerkt zit, met lyrische en open nummers als 'Leaves and the sweeping man' en 'Nocturnal visit'. Als u nu denkt dat deze drie referentiepunten een Bermudadriehoek omschrijven waarin het makkelijk is om roem- en spoorloos te verdwijnen, hebt u wellicht gelijk - maar dat gebeurt hier zeker niet: het viertal speelt gevarieerde, sfeervolle, mooie muziek, zonder losse eindjes. Pianist Jeroen van Vliet voorziet de opener van een prachtige intro, en zorgt voor slimme akkoorden, tegenstemmen en interludes ('Downfall!') door de hele plaat heen; er worden minder interessante pianisten gehypet tegenwoordig. De Belgische Erwin Vann speelt loepzuiver, teder edoch met veel overtuiging, zelfs in dialoog met zichzelf-in-overdub, of met Pannekeet (op 'Spes nostra'); Vermeer slaagt erin om ook de meer groovy nummers te laten ademen. Met 'On' hebben we er een nieuwe, smaakvolle bassist-leider bij: hopelijk wordt dit een werkend kwartet.

Arne Van Coillie

MARC VAN ROON TRIO

Quantum Stories

Challenge

Bezetting:

Marc van Roon (p),
Clemens van der Feen (b),
Martijn Vink (d).

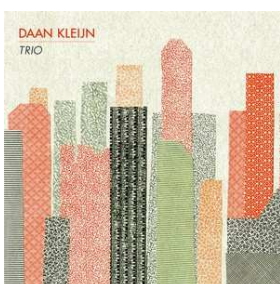
Marc van Roon speelt:

<http://bit.ly/19jlcSK>

DAAN KLEIJN

Trio

Eigen beheer

Bezetting:

Daan Kleijn (el-g),
Tobias Nijboer (b),
Joost van Schaik (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Quantum Stories' is in meerdere opzichten een bijzonder album. Als eerste is dit niet een 'gebruikelijk' pianotrio maar het prachtige verhaal van drie sprankelende verhalenvertellers. Acht ijzersterke stukken zijn van leider en pianist Van Roon. Vier zijn improvisaties van het trio en 'Just friends' is van Klenner en Lewis.

Van Roon maakte een flink stapeltje cd's met het European Jazz Trio en hij geeft les aan de conservatoria van Den Haag en Groningen. Maar verder geniet hij niet de brede bekendheid die hij verdient. Maar deze cd gaat daar beslist verandering in brengen. Het is intense muziek. Het album houdt je permanent stevig in haar greep. De muziek is afwisselend door de opeenvolging van de composities van Van Roon enerzijds en de improvisaties anderzijds. Clemens van der Feen past perfect in dit trio. Zijn lage tonen doen zoveel meer dan begeleiden en zijn ideeën zijn verfrissend. Dat Martijn Vink een uitstekende drummer is wisten we al. Maar wat hij hier doet is van een aangenaam hoog niveau. Hij doet prachtige dingen met zijn drumkit en percussie. Vooral in de vrije improvisaties herken je niet de Martijn Vink die hij in de band van Anouk was. Hij is vrij als een vogel en vraagt constant de aandacht van de luisteraar. Overigens is hij gelukkig ook weer terug bij The Ploctones.

'Quantum stories' is audiofiel. De schijf is een hybride, multi-channel-Super Audio-cd. Bert van der Wolf verzorgde de zeer hoogstaande opnames. Die vonden plaats in de Evangelisch Lutherse Kerk in Haarlem waarbij Van Roon op zijn eigen vleugel speelde. Er werd dankbaar gebruik gemaakt van de prachtige akoestiek van de kerk en de drie instrumenten klinken fantastisch. Een juweel!

Peter J. Korten

'Binnen de open bezetting van een trio kan ik ademen', schrijft gitarist Daan Kleijn (25) in de 'linernotes' van zijn debuut-cd, die hij simpelweg 'Trio' doopte. Kleijns kompanen zijn de ervaren bassist Tobias Nijboer en dito drummer Joost van Schaik. De drie musici gaan zich niet te buiten aan 'powerjazz'. Het swingt allemaal geweldig en beschaafd in de stijl van Daan Kleijns grote voorbeelden Peter Bernstein en Wes Montgomery. In zowel de vier eigen stukken van Kleijn als in 'So in love' en 'Ev'rything I love' van Cole Porter, 'Star crossed lovers' van Ellington/Strayhorn en 'When it's sleepy time down south' van Muse/Rene. spat het talent van de gitarist uit de 'groeven'. Terecht dat deze jonge muzikant met een 9,5 afstudeerde aan het conservatorium in Groningen, de VNO-NCW Talent Award en de Gasterra Talent Award won, en een beurs kreeg om verder te studeren aan de prestigieuze New York University. Op dit moment woont en werkt Kleijn in het mekka van de jazz, waar hij les krijgt van Bernstein en vliegreun maakt in de talloze jazz-clubs.

Kleijn begon als gitarist in de popband ROOS van zijn vriendin Roos Plaatsman met wie hij twee cd's opnam. Op 'Trio' is iedere popinvloed afwezig. De opnames zouden net zo goed vijftig jaar geleden kunnen zijn gemaakt, zo natuurlijk klinkt het samenspel. Op 'Trio' geen effectjes – je hoort alleen de warme, heldere klank van Daan Kleijns dikke jazzgitaar uit 1962 en zuivere bas- en drumklanken.

Hans Invernizzi

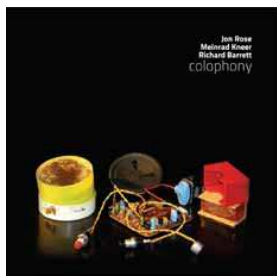
Beluister fragmenten van 'Trio': <http://bit.ly/1bCs9kV>

RAGINI TRIO**Ragini****W.E.R.F.**

Bezetting: Nathan Daems (ss, ts, fl), Marco Bardoscia (b), Lander Gyselincx (d, perc).

CÉLINE BONACINA TRIO**Open Heart****ACT**

Bezetting: Céline Bonacina (bars), Kevin Reveyrand (el-b), Hary Ratsimbazafy (d) + Himiko Paganotti (voc), Pascal Schumacher (vib), Mino Cinelu (perc), Michael Wollny (p), Lars Danielsson (b).

JON ROSE/MEINRAD KNEER/**RICHARD BARRETT****Colophony****Creative Sources**

Bezetting: Jon Rose (v, tenor-v), Meinrad Kneer (b), Richard Barrett (elektronica).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het Ragini Trio is bepaald niet de eerste jazzgroep die zich laat inspireren door Indiase muziek. Wel weten de jonge Belgen hun eigen invalshoek te vinden. Op de cd 'Ragini' staan de volksmelodieën uit het Aziatische subcontinent centraal. De ritmiek die drummer Lander Gyselincx neerlegt, heeft weinig tot niets te maken met de bekende figuren van de tablaspelers uit de klassieke Indiase muziek. Veel vaker doet de ritmische basis van het Ragini Trio denken aan Arabische of Balkan-muziek. Stukken als 'Sudha' en 'Varnam' wijzen die richting uit.

Saxofonist Nathan Daems zoekt op zijn sopraan soms naar een klank die neigt naar de shenai (het Indiase dubbelriet-instrument). Op tenor is hij rondborstiger en rauwer. In 'Pahari' leidt dat tot een aanpak die de invloed van Sonny Rollins ver-raadt. Het maakt de track de meest jazzmatige van dit aansprekende en verrassende debuutalbum.

Herman te Loo

Het trio tijdens de cd-opname: <http://bit.ly/1aFrA7V>

'Open Heart' is de tweede cd van de jonge Franse baritonsaxofoniste Céline Bonacina voor ACT. Deze cd laat horen dat zij van verschillende markten thuis is. De toegift 'Lonely dancer' met Wollny is getrokken uit een eerdere live-cd van het ACT Music Jubilee Concert in Hamburg en laat haar in een wat meer traditionele jazzrol horen. Bonacina speelt in alle nummers met een zuivere techniek en ronde toon waarin zowel de invloeden van Gerry Mulligan als John Surman zijn terug te vinden, maar afgezien van de toegift is haar insteek 'modern creative', funky, bluesy of zelfs 'poppy'. Alles is aangenaam, ook als zij de muziek lichtjes laat ontsporen om daarna weer in de 'groove' terug te keren. Schumacher speelt een belangrijke rol op vibrafoon en glockenspiel, terwijl in een enkel nummer percussionist Cinelu een flinke dosis peper in de muziek strooit. De muziek is nergens grensverleggend, wel steeds ontspannen, van deze tijd en regelmatig heel spannend.

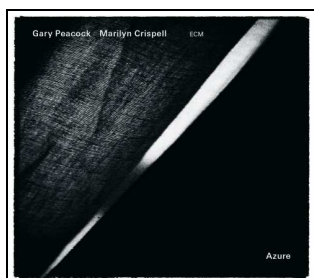
Tom Beetz

Beluister een stuk van de cd: <http://bit.ly/17rpawn>

De titel van dit album is heel goed gekozen. 'Colophony' is het Engelse woord voor 'colofonium'. En dat is een pijnboomhars die gebruikt wordt om de snaren van een strijkstok mee in te smeren. Violist Jon Rose en bassist Meinrad Kneer zouden niet zonder kunnen. Maar colofonium is ook een ingrediënt in soldeertin, en het zou best wel eens kunnen dat de (analoge) elektronica van Richard Barrett daar ook wel wat van bevat. Het woord suggereert met het '-phony' ook iets van klankvoortbrenging. Dat is toeval, want het spul is vernoemd naar Colophon, een stad in de Griekse oudheid waar de hars werd verwerkt. Het trio, dat met deze cd zijn debuut maakt, verklaart de akoestische en elektronische klankbronnen tot volstrekt gelijkwaardig. Als luisteraar hoor je hoe fraai de Theremin-achtige gierende uithalen combineren met de glissandi van de strijkers of hoe percussief de drie heren ook kunnen spelen. Slechts incidenteel horen we enige klassieke welluidendheid, maar dat was duidelijk niet het meest voor de hand liggende klankideaal. Fascinerend is de plaat zeker en er wordt met veel aandacht en goede oren geluisterd en gespeeld – een essentiële kwaliteit van goede vrije improvisatie.

Herman te Loo

GARY PEACOCK/MARILYN CRISPELL
Azure
 ECM

Bezetting:

Marilyn Crispell (p),
 Gary Peacock (b).

VERVOLG CD-RECENSIES

Hoe minder lijnen er worden uitgezet door een jazzcompositie en -traditie, hoe meer de muziek gaat over interactie tussen de muzikanten. Interactie kan veel vormen aannemen: als muzikant kan je werken met materiaal dat je op het moment zelf door je medemuzikanten aangereikt krijgt, maar ook dat materiaal juist negeren; je kan meegaan in de ritmiek of harmonie van je kompanen, maar ook voor een contrasterende ritmiek of voor dissonantie kiezen. Het negeren van muzikale input of het kiezen voor contrast, lijkt in de praktijk echter heel veel op 'géén interactie' – zeker als er maar twee muzikale partners zijn, zoals op 'Azure'. Daarom zal 'more free jazz', zoals Willy Roggeman de tendens in 1969 zo mooi betitelde, (zoals alle jazz) boeiend zijn voor een live-publiek dat de interactie ook visueel ziet gebeuren, het boeiendst voor de muzikanten zelf, en het moeilijkst te genieten op een geluidsdrager, waar 'interactie' voor luisteraars makkelijk herleid kan worden tot 'de momenten waarop de muzikanten samen zitten'.

'Azure' heeft echter nog een derde 'speler': de stempel van ECM, die uitnodigt tot een concept waarin verstilling en een zekere romantiek een plaats krijgen. Dat tempert de genadeloze vulkaan die pianiste Marilyn Crispell kan zijn, en geeft ruimte aan bassist Gary Peacock's lyriek, die we kennen van zijn samenwerkingen met Jan Garbarek, Keith Jarrett en Ralph Towner. Het resultaat is een uitgebalanceerde plaat, met ook de introspectieve kant van Crispell ('Waltz after David M' en 'Goodbye'), én de donkere kant van Peacock: 'Lullaby' is wellicht één van de dreigendste slaapliedjes uit de jazzgeschiedenis. Van de drie gezamenlijke improvisaties is 'Leap frog' het avontuurlijkst, en het titelstuk 'Azure' verbazend coherent: een mooi bewijs van de jarenlange verstandhouding tussen Peacock en Crispell.

Arne Van Coillie

Bekijk het trio dat Marilyn Crispell had met wijlen Paul Motian (een avantgardistische versie van dit duo) hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=IKMv65zDS04>

VEIN
Vote For Vein
 Unit Records

Bezetting:

Michael Arbenz (p),
 Thomas Lähns (b),
 Florian Arbenz (d).

Het hoesje van 'Vote For Vein' ziet er goed fout uit. Schreeuwelijk artwork, drie net iets te vriendelijk glimlachende mannen met net iets te rode ruitjesstropdassen, en dan de kreet: 'Three people can't be wrong!'. Wie zich in de openingstrack stort, wordt verder meegenomen op de hilarische campagne van het Zwitserse trio Vein. 'Appearance and speech' bevat ragtimeflarden, een Slam Stewart-achtige gestreken bassolo en allerlei onverwachte wendingen, doorspekt met humor. Charles Ives zou er bewonderend naar hebben geluisterd. Wie de precieze interactie tussen pianist Michael Arbenz, bassist Thomas Lähns en drummer Florian Arbenz hoort, zal niet verbaasd zijn dat de groep al aan zijn achtste album toe is. 'Vote for Vein' is een eclectisch brouwsel, dat weliswaar veel humor en dwarsigheid bevat, maar ook toegeeft aan schoonheid, stevige grooves en mysterieuze sferen. 'Dedicated to the quintessence' en 'Love the difference', bijvoorbeeld, zijn domweg mooie liedjes. En de diepe gong en de ontroerende basmelodie maken van 'Clear light' een spannende track. Je zou bijna op ze gaan stemmen, deze Zwitsers. De campagnetour leidt het trio volgende maand ook naar Nederland. Op zaterdag 7 december staat Vein in de North Sea Jazz Club in Amsterdam, met saxofonist Greg Osby als gast.

Herman te Loo

Bekijk de trailer van de cd: <http://bit.ly/1hd6RRE>

RICHARD GALLIANO
Nino Rota
Deutsche Grammophon

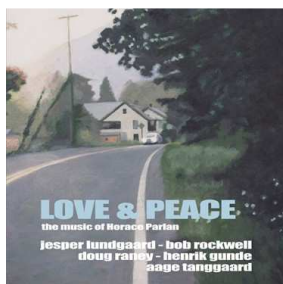

Bezetting:

Richard Galliano (accord, tb),
 Dave Douglas (tp),
 John Surman (rieten),
 Boris Kozlov (b),
 Clarence Penn (d).

Bekijk een video over de cd:
<http://bit.ly/181yzer>

JESPER LUNDGAARD
Love & Peace
The Music of Horace Parlan
Storyville

Bezetting:

Bob Rockwell (ts),
 Doug Raney (g),
 Henrik Gunde (p),
 Jesper Lundgaard (b),
 Aage Tanggaard (d).

Het Horace Parlan Trio speelt
'Love & peace':
<http://bit.ly/1aC7ESL>

VERVOLG CD-RECENSIES

De Italiaanse componist Nino Rota (Milaan, 3/12/1911 - Rome, 10/4/1979) begon zijn muzikale carrière als wonderkind. Nog geen twaalf jaar oud, ontwierp en publiceerde hij een oratorium en op zijn veertiende werd er al een lyrische komedie van hem uitgevoerd. Later, na voortgezette scholing onder meer in de VS, kwamen daar een stuk of tien opera's bij, vijf balletten (waaronder 'La Strada') en tal van muziekstukken voor grote en kleine ensembles. Sinds 1937 gaf Rota les en van 1950 tot aan zijn dood was hij directeur van het Conservatorium in Bari. Maar de composities van Rota, waarop meesteraccordeonist Richard Galliano (Cannes, 12/12/1950) het oog liet vallen voor zijn begin 2011 opgenomen Deutsche Grammophon-cd, behoren tot weer een andere sector. Sinds begin jaren veertig leverde Nino Rota namelijk ook muziek voor vermaarde films, van 'La Strada' tot en met 'The Godfather'. Muziek van acht van die films heeft Galliano als uitgangspunt genomen voor een jazzmatige behandeling.

Daar is hij, wat mij betreft, royaal in geslaagd. De eigen en gemakkelijk herkenbare sfeer van Rota's (film)muziek bleef ongeschonden, terwijl Galliano en zijn vier collega's - trompettist Dave Douglas, rietblazer John Surman, bassist Boris Kozlov en slagwerker Clarence Penn - daar het hunne aan hebben toegevoegd. Afgezien van het openingsnummer - door Galliano als trombonesolo gespeeld - is het muziek geworden die mij sterk doet denken aan het Willem Breuker Kollektief in combinatie met accordeonist Johnny Meijer. Rota's kenmerkende melancholie bleef bij dit alles intact en werd versterkt door de vitaliteit die kenmerkend is aan wat u en ik jazzmuziek noemen. Opvallend daarbij is, dat de heren musici respectvol met Rota's muziek zijn omgegaan en zich niet mee hebben laten slepen door instrumentaal enthousiasme dat improvisatie om de improvisatie nog wel eens wil ontketenen.

Lex Lammen

Jesper Lundgaard (1954) is in Denemarken een belangrijke bassist. Hij speelde met veel Deense en Amerikaanse jazzmusici. Begin jaren tachtig van de vorige eeuw speelde Lundgaard regelmatig met Horace Parlan (1931). Die Amerikaanse pianist was vijftig jaar geleden de huispianist voor Blue Note en figureerde dus op veel opnamen van dat label. Hij speelde ook bij Charles Mingus. Horace Parlan vestigde zich in de jaren zeventig in Denemarken.

Voor 'Love & Peace' nam Lundgaard de composities van Horace Parlan als uitgangspunt. Hij stelde een groep samen met onder anderen gitarist Doug Raney, een oude bekende. Tenorist Bob Rockwell is een goede vriend van Lundgaard uit de tijd dat hij met de Thad Jones-Mel Lewis Band door Europa trok. Henrik Gunde (piano) en Aage Tanggaard (drums) maakten het kwintet compleet. Na een keer voorspelen kreeg Lundgaard het groene licht van componist-pianist Parlan (1931) zelf.

De muziek op de Storyville-cd is weloverwogen en degelijk. Saxofonist Rockwell vervult de hoofdrol en speelt een sterke partij, zonder de opwindende te zoeken. Voor hem telt alleen de muziek. Pianist Gunde vindt zijn eigen weg door de composities en probeert niet als Parlan te klinken. Doug Raney's gitaar klinkt helder en schoon. Hij maakt geen gebruik van elektronische effecten. En leider Lundgaard is met zijn bas de verbindende factor. Een sterk album.

Hessel Fluitman

NATSUKI TAMURA**Dragon Nat**

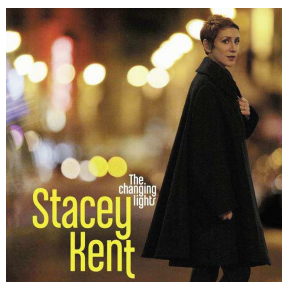
Libra Records

Bezetting:

Natsuki Tamura (tp, perc. voc).

STACEY KENT**The Changing Lights**

Parlophone

Bezetting:

Stacey Kent (voc, g),
 Jim Tomlinson (ts, ss, fl),
 Graham Harvey (p),
 Roberto Menescal (g),
 John Parricelli (g),
 Jeremy Brown (b),
 Matt Home (d),
 Joshua Morrison (d),
 Raymundo Bittencourt (ganza).

VERVOLG CD-RECENSIES

Solo-trompetalbums zijn erg dun gezaaid. Toch is dit niet het eerste van de Japanse trompettist Natsuki Tamura. Wel hebben we er bijna tien jaar op moeten wachten. 'KoKoKoKe', zijn vorige solo-date, dateert van 2004. Uitgangspunt voor deze nieuwe cd, 'Dragon Nat', zijn de composities die hij schreef voor de groep Gato Libre, waarin zijn vrouw Satoko Fuji accordeon speelt. Dit betekent dat veel van de tracks uitgaan van de volksmuziekachtige, melancholieke, vaak ontroerende melodieën die de muziek van dat kwartet kenmerken. En met die ene, enkele trompet om ze uit te voeren, resulteert dat soms in een gevoel van eenzaamheid. Aan het eind van 'In Berlin, in September' bijvoorbeeld, is dat de overheersende stemming. Als contrast knettert Tamura daarna onmiddellijk met 'Wunderbar' uit de speakers alsof hij die Duitse kreet uit zijn trompet laat schallen. Hij vervolgt met stem en percussie-instrumenten in wat het meest experimentele stuk van de plaat is. Tamura heeft een behoorlijk arsenaal aan bijzondere technieken en klankkleuren tot zijn beschikking, maar ze zijn nergens doel, maar altijd middel. Zo zal deze plaat zowel landen bij liefhebbers van (pakweg) Lester Bowie als Chet Baker. Opvallend is overigens dat de trompettist nergens de voor de hand liggende keuze maakt om een demper te pakken. En dat maakt 'Dragon Nat' er alleen maar nog indrukwekkender op.

Herman te Loo

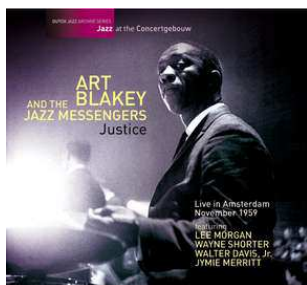
Wie Stacey Kent een beetje volgt, zal niet verbaasd zijn: 'The Changing Lights' is een album vol bossa nova's. Kent, altijd al veel met bossa bezig, is ondertussen officieel aanvaard in Brazilië: toen Marcos Valle dit jaar zijn vijftigjarige carrière vierde, werd zij uitgenodigd als zangeres op dat toch wel prestigieuze feestje. 'The Changing Lights' bestaat uit klassiekers (Tom Jobim), wat modernere stukken (Marcos Valle, Roberto Menescal), en nieuwe: allemaal van blazer, arrangeur, producer en echtgenoot Jim Tomlinson, met teksten van onder andere Kazuo Ishiguro, de Brits-Japanse schrijver die de Booker Prize won voor het later verfilmde 'The Remains Of The Day'. Een hoop 'schoon volk' dus...

De plaat begint met een prachtige rubato zang-en-piano-versie van Jobims 'This happy madness', een fantastische melodie met prachtige Engelse tekst van Gene Lees. Maar als die rubato stopt, begint de 'bossa nova beat' – genadeloos, onvermurwbaar, onstopbaar... Begrijp me niet verkeerd: ik ben een echte liefhebber. En ook al is bossa nova niet bekend geworden omwille van zijn avontuurlijke kantjes (het is zelfs bij de allergrootsten soms balanceren tussen saudade en schmalz, tussen lyriek en lulletje rozenwater): naar mijn gevoel haalt 'The Changing Lights' het laatste restje pit er helemaal uit. De creativiteit die bij bossa nova, precies omwille van die neiging tot 'easy listening', nodiger is dan elders, wordt enkel aangeboord om de laatste kantjes er áf te halen. Kent fluistert en prevelt nog vaker dan vroeger, Tomlinson probeert écht te klinken als een coole versie van Stan Getz. De meeste nummers werken wel als losse 'track' (zeker 'O barquinho' en 'A tarde', alletwee met Roberto Menescal, en 'Mais uma vez'), maar de plaat in z'n geheel is érg – welja, 'soft and easy'...

Arne Van Coillie**Bekijk de titelsong live op RTL:**

<http://www.youtube.com/watch?v=x4CpQNDJsac>

**ART BLAKEY
AND THE JAZZ MESSENGERS
Justice, Live in Amsterdam 1959
Nederlands Jazz archief**

Bezetting:

Lee Morgan (tp),
Wayne Shorter (ts),
Walter Davis jr. (p),
Jymie Meritt (b),
Art Blakey (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Tsjonge, wat kwam er een geweld over het publiek heen in het Amsterdamse Concertgebouw! De Jazz Messengers maakten er op 14 november 1959 hun naam als hardbop-groep helemaal waar. Dankzij het Nederlands Jazz Archief, dat voor de achtste keer een bandopname van impresario Lou van Rees op cd heeft gezet, kunnen we het allemaal nog eens beleven. Op 'Justice' horen we, om het oneerbiedig te zeggen, een vernieuwd 'Hofje Van Art'. Trompettist Lee Morgan was een jaar eerder ingehuurd en saxofonist Wayne Shorter deed maar net mee. Pianist Walter Davis jr. speelde ook nog niet zo lang bij Blakey. Het is dus een opname van de Messengers in een redelijk nieuwe bezetting. De vijf Amerikanen spelen fervent in de 'overdrive': snel, hard en onvermurwbaar. De openingsstukken van de twee sets, 'Ray's idea' en 'Bouncing with Bud', rollen de concertgangers als verpletterende walsen tegen de muren. Dat is vooral het werk van Art Blakey. Zijn overdonderende drums drukken de trompet van Lee Morgan en de tenorsax van Wayne Shorter behoorlijk uit het geluidsbeeld weg. Ze zijn nog maar net te volgen als Blakey van leer trekt. De bas en de piano komen goed door. Er zit veel meer emotie in deze opname dan in bijvoorbeeld de Parijse live-opname uit 1958 ('Paris Olympia' op Fontana). In het cd-boekje, waarin Bert Vuijsje uit de eerste hand veel informatie over het concert zelf geeft, is ook het programma afgedrukt. Daarop staan veel stukken van de ex-leden Benny Golson en Horace Silver vermeld. Van die lijst werden slechts vijf stukken gespeeld. Verder speelden de Messengers enkele nieuwe stukken van Lee Morgan ('Goldie' en 'Haina') en Wayne Shorter ('Nellie Bly'), en enkele klassieke bop-thema's. Van Monks 'Justice', beter bekend als 'Evidence', wordt een furieuze versie gespeeld. In het thema verdwijnt het staccato van de noten bijna, zo snel wordt gespeeld. En in de solo's razen de heren helemaal in noodtempo door hun ideeën. De solo van bassist Meritt zal veel collega's kramp in de vingers hebben bezorgd. 'Moanin' wordt in het bekende middeltempo gespeeld, waarschijnlijk om het meezingen door het publiek niet te frustreren. Een enkele keer hoor je tijdens het thema dan ook een donkere echo uit de zaal. Het Amsterdamse concert was de knallende start van de Europese tournee van de Jazz Messengers. Historisch belangrijk en daarom goed dat er nu een cd van is.

Hessel Fluitman

**BRUUT!
Fire
DOX**

Bezetting:

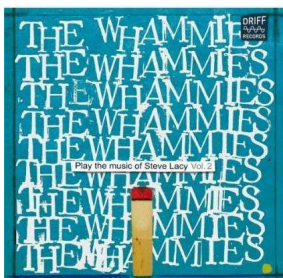
Maarten Hogenhuis (as),
Folkert Oosterbeek (Hammond), Thomas
Rolff (b), Felix Schlarmann (d).

Het opgewonden standje Bruut! heeft haar tweede cd 'Fire' afgeleverd. Evenals op het debuut horen we een adrenalineploegje dat maar doorraast. Dat wil zeggen in eerste instantie. Gaandeweg worden de nummers op het nieuwe album wat rustiger. Echt 'roken' doet het niet op 'Fire'. Het titelnummer zelf bijvoorbeeld is een tamelijk gelijkmatig 'brandje'.

Wel is de combinatie Hammond en altsax nog steeds een goede. Het vrij lichte en gladde geluid van Maarten Hogenhuis' altsax bepaalt met de orgels van Folkert Oosterbeek het groepsgeluid. Uiteraard laat Felix Schlarmann zich met zijn drumwerk niet in een hoekje stoppen. Met zijn drieën dansen ze met hun geluid om de bas van Thomas Rolff en creëren zo het totaalgeluid van de band. Een prima samenwerkingsverband. Daar is verder niets op aan te merken...

Hessel Fluitman

De nieuwe single van Bruut!: <http://bit.ly/1dYNYx5>

THE WHAMMIES**Play The Music Of Steve Lacy vol. 2**
Driff Records**Bezetting:**

Jorrit Dijkstra (s, lyricon),
 Pandelis Karayorgis (p),
 Jeb Bishop (tb),
 Mary Oliver (v, av),
 Nate McBride (b),
 Han Bennink (d).

I KNOW YOU WELL MISS CLARA**Chapter One****MoonJune Records****Bezetting:**

Reza Ryan (g, comp),
 Adi Wijaya (keyb),
 Enriko Gultom (bg),
 Alfiah Akbar (d)
 + Nicholas Combe (as, ts).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Nederlandse saxofonist Jorrit Dijkstra en de Griekse pianist Pandelis Karayorgis, beiden woonachtig in Boston, lanceerden in 2012 Driff Records. Het label richt zich op 'transatlantic improvised music'. Dat wil zeggen: op gelijkgestemde improviserende muzikanten van beide kanten van de Atlantische oceaan. De eerste worp cd's van Driff bracht onder meer 'Play The Music Of Steve Lacy' van The Whammies. Een sextet bestaande uit de oprichters van het label, trombonist Jeb Bishop, bassist Nate McBride en van Nederlandse bodem violiste Mary Oliver en drummer Han Bennink. Ongeveer een jaar later, in 2013 werd door dezelfde groep 'Play The Music Of Steve Lacy vol. 2' opgenomen.

Wat de titel van de cd al zegt, The Whammies spelen muziek van saxofonist Steve Lacy. Hij versterkte in de jaren zeventig en tachtig de gelederen van de Instant Composers Pool. Bennink en Oliver spelen daar nog steeds. De muziek van Lacy in de uitvoering van The Whammies vertoont trekken van de ICP. Dat heeft vooral met het geluid van Bennink te maken. Maar het sextet is geen kopie, het heeft een zeer eigen dynamiek. De composities houden het midden tussen krachtige swing, staccato melodieën en waanzinnige improvisaties. Hoe erg de stukken ook uit de bocht vliegen, de muzikanten vinden elkaar altijd terug op het juiste moment. 'Skirts (to Bill the Kooning)' begint bijvoorbeeld met een aangenaam thema maar ontardt in een losgeslagen collectieve improvisatie. Vervolgens keert het thema in alle rust weer terug. 'Play The Music Of Steve Lacy vol. 2' is een waardige opvolger van de eerste. Nu is het wachten op deel drie.

Jan Nieuwenhuis

The Whammies spelen Steve Lacy: <http://bit.ly/1duK7Hd>

Je zou denken dat I Know You Well Miss Clara de naam van het album is, maar niets is minder waar. Deze band van de Indonésische gitarist Reza Ryan draagt deze breedsprakige naam en debuteert met de cd 'Chapter One'.

Gitaarvirtuoos en componist Ryan slaagt er ook muzikaal goed in om de luisteraar op het verkeerde been te zetten. Lieflijke piano-intro's raken op drift in knetterende gitaarsolo's en wisselingen in tempo en maatsoort en gekke interrupties zijn schering en inslag. Wie in een dergelijke omschrijving de progrock uit de jaren zeventig denkt te herkennen, heeft gelijk. Hoewel Ryan nog niet eens geboren was in de hoogtijdagen van de Canterbury-scene, dragen zijn stukken toch de sporen van bands als Caravan, Hatfield and the North en Soft Machine. Een nummer als 'Reverie #2' zou best uit de pen van Karl Jen-kins hebben kunnen vloeien. De zoete gitaarmelodie die de titel eer aan doet, houdt echter wel een scherp randje. Dat maakt de muziek van I Know You Well Miss Clara interessant, al duurt dit specifieke nummer wel wat erg lang. Als de leider tijdens zijn solo's de heavy kant opzoekt, neigt de muziek van de band naar rock, terwijl de bijdragen van gastsaxofonist Nicholas Combe de jazzkant benadrukken. De balans tussen die twee genres is prima en het kwartet klinkt goed op elkaar afgestemd, waarbij naast de leider toetsenist Adi Wijaya de solo's voor zijn rekening neemt. Ik ben benieuwd naar het volgende hoofdstuk.

Herman te Loo

Hier is de groep in actie: <http://youtu.be/NYFnX33Pdo>

DAYNA STEPHENS
I'll Take My Chances
Criss Cross

Bezetting:

Dayna Stephens (ts, bars),
 Charles Altura (g), Gerald Clayton
 (p, Hammond B3), Joe Sanders (b),
 Bill Stewart (d), Becca Stevens (voc).

3/4 PEACE
3/4 Peace
El Negocito Records

Bezetting:

Ben Sluijs (as, fl),
 Christian Mendoza (p),
 Brice Soniano (b).

VERVOLG CD-RECENSIES

Voor zijn nieuwe album heeft saxofonist Dayna Stephens musici uitgenodigd die hij belangrijk vindt en die ook vertrouwd zijn met het Criss Cross label. 'I'll Take My Chances' staat bol van zelfvertrouwen.

'Dayna Stephens blaakt op 'I'll Take My Chances' van zelfvertrouwen. Hij is een vakman en musiceert rustig en weloverwogen'

Zes van de tien stukken op het album zijn van de leider. Op 'Adrift' van Aaron Parks soleert pianist Gerald Clayton. Brad Mehldau's 'Unrequited' komen we twee keer tegen. Beide versies swingen behoorlijk. Ze zijn veel swingender dan bij Mehldau zelf. Becca Stevens zingt op Ellington's 'Prelude to a kiss'. U kent haar misschien van de cd 'Perpetual' van Gideon van Gelder. Ze zingt daar woordloos op. Hier komt haar zang wat onzeker over. Daarmee doet ze echter wel de tekst de volle eer aan. Met het titelstuk 'I'll take my chances' refereert Stephens aan zijn twijfelachtige gezondheid: zijn nier functioneert slecht.

Dayna Stephens musiceert op zijn nieuwe cd rustig en weloverwogen. Zijn spel getuigt van vakmanschap.

Hessel Fluitman

Maak kennis met Dayna Stephens: <http://bit.ly/1iZM3c1>

Aan het eind van de eerste kant van '3/4 Peace', de debuut-lp van 3/4 Peace, maakt het Belgische trio definitief duidelijk waar het zijn inspiratie vandaan haalt. 'Jesus Maria' van Carla Bley is namelijk ook de openingstrack van 'Fusion', het album van het trio van rietblazer Jimmy Giuffre (met bassist Steve Swallow en pianist Paul Bley) dat in de dubbel-cd '1961' door ECM werd heruitgebracht. De kamermuziek van de drie Amerikanen is nog steeds een toetssteen voor iedereen die elegante, soepel swingende muziek wil maken. En dat doen saxofonist Ben Sluijs, pianist Christian Mendoza en bassist Brice Soniano met verve. De hartslag van Soniano's bas, het parelende pianospel van Mendoza en de onopgesmukte lichte alt van Sluijs zijn een genot voor het oor. Schijnbaar moeiteloos slingeren ze zich een weg door eigen composities van laatstgenoemde, de compositie van Bley en de Gershwin-ballad 'Embraceable you'. Dat laatste stuk krijgt een fraaie eigen lezing met diep ontroerende solo van Soniano. Het drietal zingt zich af en toe ook los van deze dromerige klanken voor kleine klankexperimenten zoals 'Orpheus winterking' en het miniatuurtje 'Certain sound'. De heldere, koesterende opname en het kwaliteitsvinyl zorgen dat alles optimaal het oor in glijdt.

Herman te Loo

Luister hier naar deze groep: <http://bit.ly/18mnFMS>

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons **jazzmagazine** Jazzflits:
<http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com: <https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

CONCERTVERSLAGEN

DE ONGEMAKKEN VAN HET OUDER WORDEN

Het trio van pianist Kris Defoort improviseert en belandt langzaam in 'Tokyo dreams', een stuk met een stevige 'groove'. Dan komt acteur/schrijver Josse de Pauw op, dansend in een vreemde, hoekige, maar tegelijk elegante dans. 'Een mens doet een dansje. Tegen een droomlijf aangedrukt.' De toon is gezet voor een bijzondere voorstelling waarin beeld, tekst en muziek naadloos op elkaar aansluiten. De Pauw heeft een reputatie op te houden met deze combinatie, zowel in zijn vaderland België als in Nederland (vooral met gitariste Corrie van Binsbergen, met wie hij in december weer op pad gaat). En opnieuw slaagt hij erin om de diverse elementen tot een geheel te smeden dat de toeschouwer voortdurend in zijn greep weet te houden.

Fascinerend muziektheater in 'An Old Monk'

De titel 'An Old Monk' verwijst deels naar Thelonious Monk, en we horen inderdaad veel muziek van de grote meester langskomen. Een biografische schets is het stuk echter allerm minst. De Pauw laat zijn associaties de vrije loop en komt aldus tot veel diepzinnigere bespiegelingen. Terwijl Defoort solo 'Crepuscule with Nellie' speelt, mijmert de acteur over Nellie, Monks onmisbare levenspartner: 'Het belletje in zijn hoofd rinkelt: Nellie, Nellie.' En wie goed luistert, hoort dat belletje in de muziek twinkelen. Het zegt meer over Monk dan welke documentaire ook.

De dans, die de rode draad in de voorstelling vormt, kennen we ook van Monk. Zoals hij opstond van de piano en op de tonen van zijn medemuzikanten om zijn as draaide. 'Dan heft de oude monnik zijn knoken hoger dan verwacht en draait een pirouette', zoals De Pauw het verwoordt. In het leven van de mens speelt de dans een steeds andere rol. Van de paringsdans van de jongeren naar de ongemakkelijke dans van de man op middelbare leeftijd naar de onverwachte, gracieuze dans van de ouderdom. En die ouderdom komt met gebreken. 'Wie is toch die man in de spiegel?' vraagt de hoofdpersoon zich af als hij zijn handen staat te wassen nadat hij wegens prostaatproblemen zittend heeft zitten plassen op een openbaar toilet. 'Ze lezen ons bloed als een spannend boek', zegt De Pauw, en scandeert ritmisch over de muziek allerlei medische aandoeningen, van diabetes tot incontinentie. Het publiek moet zelfs meedoen, waarbij de ene helft van de zaal 'thrombosis' roept en de andere 'prostatio'. Het is hilarisch en treurig tegelijk.

In die laatste balans ligt de superieure kracht van 'An Old Monk'. Er valt veel te lachen, maar het gaat ook over aftakeling. Dat zien we tevens aan de diavoorstelling waarmee de voorstelling afsluit. Fotograaf Bache Jaspers maakte foto's van een naakte De Pauw, die Benoît van Innis bewerkte. De beelden zijn eerst erg grappig (vooral met de droogkomische commentaren van De Pauw), maar worden steeds abstracter. Het trio speelt er de prachtige Defoort-compositie 'Le lendemain du lendemain' onder. Zo vormen ze een fraaie afsluiting van 'An Old Monk'. Het Nederlandse deel van de tournee is al afgelopen als u deze recensie leest, maar in België kunt u nog terecht. Een speellijst is te vinden op de website van LOD Muziektheater:

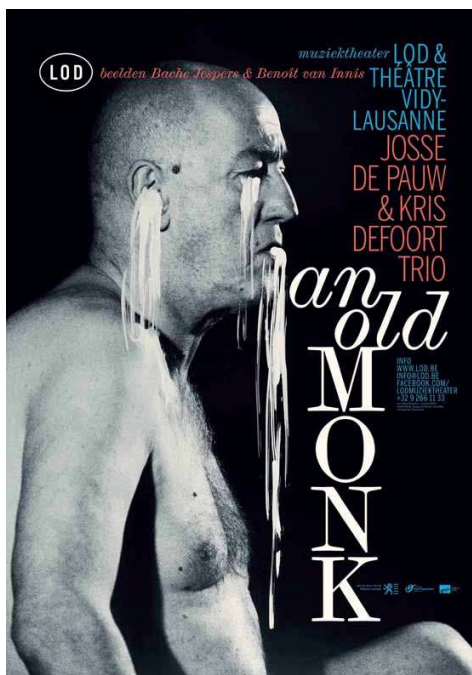
<http://www.lod.be>.

Herman te Loo

AN OLD MONK

Bezetting:

Josse De Pauw (spel, teksten),
Kris Defoort (p),
Nicolas Thys (bg),
Lander Gyselinck (d).

Datum en plaats:

24 oktober 2013,
Brakke Grond,
Amsterdam.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

HERMINE DEURLOO KWARTET

Bezetting:

Hermine Deurloo (hca),
Sandra Hempel (g),
Tony Overwater (b, el-b),
Joshua Samson (perc).

Datum en plaats:

27 oktober 2013,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Kent u de mondharmonicamuziek uit de televisiereclame van Unox rookworst? Die wordt gespeeld door Hermine Deurloo. Velen kennen haar ook als altsaxofoniste van het voormalige Willem Breuker Kollektief, maar de mondharmonica is al jaren haar hoofdinstrument. Deurloo's huidige kwartet bestaat uit percussionist Joshua Samson, bassist Tony Overwater en de Hamburgse gitariste Sandra Hempel.

Vergeleken met de 'grote smoelschuiver' Toots Thielemans bespeelde Deurloo haar 'ijzertje' bij Hothouse Redbad zakelijker en meer muzikaal. Toots is echt een man van gevoel, van sfeer. En door zijn hoge leeftijd hoeft hij niet meer te winnen, hij kan altijd innen.

Tony Overwater: steeds intens.
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Voor slagwerker Joshua Samson stond een hele batterij slagwerk op het podium gereed. Hij werkte zonder basdrum, met een heel kleine tom tom en had de beschikking over een fikse hoeveelheid

>>> lees hiernaast verder >>>

Hermine Deurloo: zakelijk en muzikaal.
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

koebellen, waarop hij probleemloos melodieën speelde. Dat deed hij ook op zijn Hang, een kruising tussen een steeldrum en een drumpot, die aan twee kanten bespeelbaar is. Wat dit nieuwe Zwitserse instrument allemaal vermag, toonde Samson heel melodieus en ritmisch in Duke Ellington's 'Fleurette Africaine'. Tony Overwater speelde op zijn akoestische en elektrische bas steeds intens, of het nou eenvoudig was of gecompliceerd. In de thema's ging gitariste Sandra Hempel mooi mee. Ze creëerde tegenstemmen die naadloos in het geheel pasten. Echter haar solo's waren veel abstracter dan de stukken verlangden. Ze richtte zich op het uitwerken van de gebruikte akkoorden, zonder dat het echt swingend werd.

Illustratief hiervoor was haar solo in Hermine Deurloo's stuk 'Achiltibuie'. Het werd geïnspireerd door een benauwde rit over de nauwe, lastig te berijden weg naar het Schotse Achiltibuie. Door de 'walking bass' van Overwater reed je werkelijk op die weg, terwijl gitaar, slagwerk en mondharmonica de tegenliggers en passerende auto's suggereerden. Dat gaf een fraai klankbeeld. De gitaarsolo leek echter meer op een pauze met uitzicht op de rotspartijen, in plaats van op rijden, risico lopen en ongelukken vermijden.

Voor Misha Mengelbergs 'Zombie zuave' pakte Hermine Deurloo nog even haar altsax. Het werd in 'up tempo', bijna 'free' gespeeld, maar vooral schitterend. In zijn eigen compositie 'Hup Harry' stond Tony Overwater weer fervent te swingen. Zo wisselde het concert voortdurend: van lekker en toegankelijk swingend tot intensief en abstract.

Hessel Fluitman

Zo klonk 'Achiltibuie' in Leeuwarden: <http://bit.ly/1di8NCX>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL

Datum en plaats:

24 - 27 oktober 2013,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Het Festival Jazz International 2013 was weer het toonbeeld van Rotterdamse zakelijkheid. Geen franje, geen slingers, alleen muziek. Veel muziek. De saxofoon stond centraal in het programma. Sommige concerten overlaptten elkaar en in de foyer draaide DJ Onno Paloma het hele festival lang. Samen met het extra jeugdconcert in de hal en een wijnproeverij werd het - voor Rotterdamse begrippen - dan toch een feestelijk festival. Koen Schouten was de presentator en hij praatte de optredens op vermakelijke wijze aan elkaar.

Tin Men & the Telephone is wat samenstelling betreft het best te omschrijven als 'pianotrio'. Maar de manier waarop ze elektronica gebruikten maakte het geheel wel heel erg hedendaags. Er werd tijdens het concert gewerkt met een smartphone app, Appjenou?!, waardoor het publiek direct bij het optreden betrokken werd. Zo klonk een riedeltje dat pianist Tony Roe speelde even later uit diverse telefoons uit het publiek. "Zet je telefoon maar lekker hard!", zei Roe. Het trio speelde mee met ludieke 'samples' en geprojecteerde filmfragmenten. Ook kon men live chatten met de band. De berichten werden door de pianist beantwoord. Elke toets van zijn instrument had een letter toegewezen gekregen (er was zelfs een backspacetoets!) en zo ontstond een soort digitale typemachine. Opmerkelijk was dat het spelen, of beter het spellen van de groepsnaam, een leuk lopend theemaatje was.

Het kwartet van saxofonist **Ben van den Dungen** speelde in een kleine filmzaal. Ze kwamen van achter uit de zaal de trap afdalen alsof het het Concertgebouw betrof. Dat was iets later dan gepland, want zei Van den Dungen: "Mijn rietje is nog niet op orde." Daarmee was de losse sfeer die de saxofonist kenmerkt direct een feit. De erboven geprojecteerde filmbeelden uit de jaren vijftig voegden niet veel toe aan de vette swing van Van den Dungen en zijn mannen.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Benjamin Herman geniet van zijn New Cool Collective.
(Foto: Rosaria Macri)

Bij het Kenny Garrett Quintet stond het publiek op de banken te dansen. (Foto: Rosaria Macri)

VERVOLG JAZZ INTERNATIONAL

Ondanks de magere buffetpiano van Miguel Rodrigex klonk het super! Van Horace Silver speelden ze 'The Mohican and the great spirit'. Tijdens tientallen aan elkaar gemonteerde kusscenes speelden ze een romantische ballad...

De 28-jarige Noorse saxofonist **Marius Neset** was aangekondigd als een 'must see'. En terecht. Wat een sprankelende energie toonde hij! In zijn onuitputtelijke soli, met een fenomenale techniek en hoge snelheid, deed hij denken aan zijn collega's Rudresh Mahanthappa en Chris Potter. Vooral de samenwerking met de Britse gastdrummer Joshua Blackmore was geweldig, en dat terwijl ze die avond voor het eerst samenspeelden en ze niet eens gerepeteerd hadden!

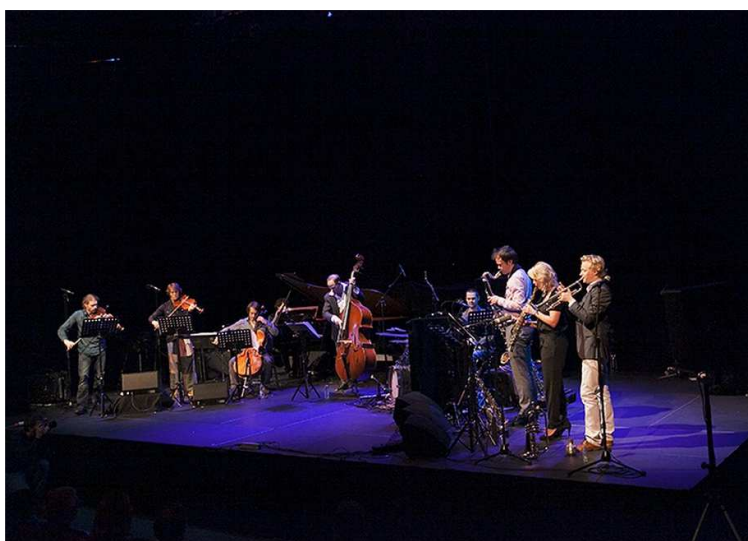
Concerten van **Michael Moore** zijn altijd móói. Vooral als hij klarinet speelt. En dat deed hij tijdens dit concert gelukkig ook. Het kwartet bestaat uit vier bescheiden karakters. Naast Moore: Harmen Fraanje op piano, Clemens van der Feen op bas en Michael Vatcher op drums. Hun muziek was organisch, met een royale vrijheid voor de individuele muzikanten. Ze begonnen met 'Boogie man'. 'Cool summering' bevatte subtiel drumwerk van de stilte drummer die ik ken: Michael Vatcher dus. Hij gebruikte ook een 'klapper', zoals hij hem noemt: houten kloosjes aan touwtjes die hij ritmisch op een houten plaat laat neerkomen. Het instrument imiteert volgens Vatcher handgeklap. Daarnaast heeft hij een 'stille', doffe bass-drum. In 'Sluggo', genoemd naar een stripfiguur, zagen we plotseling een heel ander soort drummer. Het drumstel werd flink toegetakeld, maar even later keerde de rust weer terug, zoals het afwisselende karakter van Slug-go. Als laatste werd het wonderschone 'Fragile' gespeeld. Dat is een bekende melodie van Moore die nooit verveelt.

Drie blazers, drie strijkers en een pianotrio, dat was de samenstelling van **The Nine**. **Stephanie Francke** mocht 'The Pack Project' vormgeven en koos voor deze ongebruikelijke setting. Het concert kwam moeizaam op gang. Doorgecomponeerde stukken waren het fundament van veel stiltes en donkere, sombere vormen.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Stephanie Francke kwam maar moeizaam op gang.
(Foto: Rosaria Macri)

The Nine van Stephanie Francke speelden doorgecomponeerde stukken met veel stiltes en donkere, sombere vormen.
(Foto: Rosaria Macri)

VERVOLG JAZZ INTERNATIONAL

Vooral de strijkers droegen bij aan een klassieke sfeer die soms deed denken aan de strijkkwartetten van Shostakovich. Het geheel had niet het artistieke volume van een negenpersoonsformatie. Bassist Stefan Liestro en rietblazer Joris Roelofs konden met hun ervaring het overwegend jonge gezelschap naar een wat hoger niveau tillen.

Met het **New Cool Collective** is het altijd feest. Zelfs na het vertrek van gitarist Anton Goudsmit. Rory Ronde is zijn waardige opvolger. Hij wist de dansbaarheid van de muziek sterk te vergroten. Naast latin was er ook ska te horen. Kora-speler Ali Boulo Santo was ook weer te gast. Zijn eigenzinnige instrument werd liefdevol in de groep opgenomen. Tijdens zijn spel was de zaal muistil en zelfs aan de bar werd respectvol geluisterd naar de uitheemse klanken. Zonder te ontspreken speelden de Nederlanders later razendsnelle Senegalese volksmuziek.

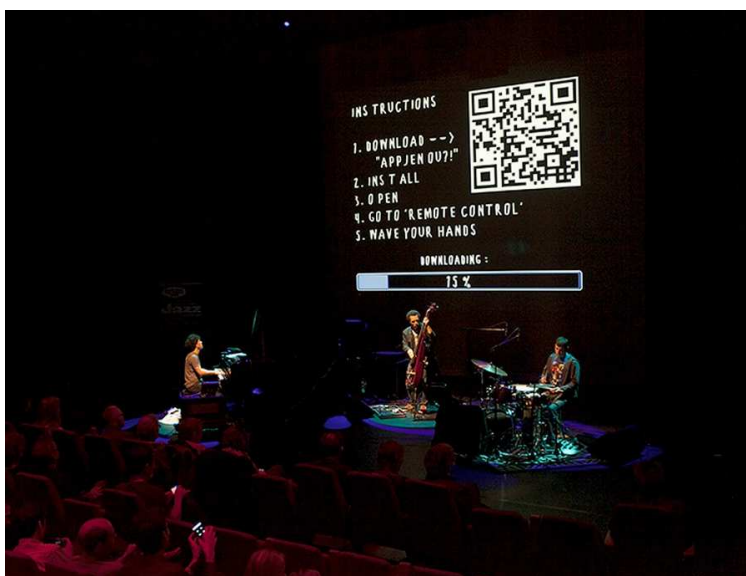
Als toegift speelde Kenny Garrett 'Happy people'. Hij liet het opzwevende stuk steeds stoppen om het daarna weer in volle vaart in te zetten. Het publiek stond op de tribune te dansen, en dat twintig minuten lang.

Het festival werd afgesloten door het kwartet van saxofonist **Kenny Garrett**. Hij werd aangekondigd als 'een van de laatsten van de generatie die op straat jazz hebben leren spelen'. Garrett opende met een eindeloze solo in racetempo, en dat met een zeer hoog geluidsniveau. Drummer McClenty Hunter had geen enkele moeite dit moordende tempo bij te houden en gooide er vaak zelfs nog een schepje bovenop. Pas na een uur ging het tempo wat omlaag en ontpopte Garrett zich als melodieuze muzikant en het karakter van het concert veranderde naar theateraal, dramatisch en spiritueel. Als toegift speelt de band 'Happy people'. Dat is een vaker toegepast kunstje van Garrett. Hij liet het opzwevende stuk steeds stoppen om het daarna weer in volle vaart in te zetten. Aan de gezichten in de band te zien was het voor hen niet bepaald uitdagend, maar het publiek stond op de tribune te dansen, en dat twintig minuten lang.

Peter J. Kortens

Ben van den Dungen en zijn mannen klonken super. (Foto: Rosaria Macri)

Tin Men and the Telephone tijdens hun 'high-tech'-optreden. (Foto: Rosaria Macri)

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

NEW YORK CALLING

DR. BEBOP

Afgelopen maand overleed trompettist en jazzhistoricus Howard Brofsky, ofwel Dr. Bebop. Ik ontmoette hem tijdens mijn masteropleiding in New York, waar hij geschiedenis doceerde. Hij was 86, gaf nog elke week drie uur lang geschiedenisles en organiseerde om de week een concert en jamsessie in Dumbo. Howard werd geboren in Brooklyn en vanaf zijn zestiende ging hij elk weekend naar West 52nd street, waar alle jazzclubs waren. Elke les vertelde hij wel een mooi verhaal of grappige anekdote over Parker, Ben Webster of Monk. Tijdens het semester dat ik geschiedenis bij Howard Brofsky volgde, focuste hij op Coleman Hawkins, Lester Young, Coltrane en Parker. In de les luisterden we naar muziek van Billie Holiday en Lester Young; 'I must have that man' en 'A sailboat in the moonlight'. Als Brofsky ooit naar een onbewoond eiland verbannen zou worden en maar één album mee zou mogen nemen, dan zou hij de opnames van Billie Holiday en Lester Young kiezen. Zijn passie voor deze muziek inspireerde mij om grondiger uit te zoeken waarom deze muziek zo buitengewoon is.

Billie Holiday en Lester Young ontmoetten elkaar in New York in 1934. Ze waren nog vrij jong en Lester was net naar New York verhuisd om in Fletcher Henderson's Orchestra te spelen. Ze kwamen uit een totaal verschillend milieu; Billie was straatarm en zag haar moeder weinig, Lester groeide op in een beschermd en muzikaal gezin. Billie beschrijft in haar biografie dat ze Lester na afloop van een jamsessie mee naar huis nam voor een stevig ontbijt. Lester had een rat in zijn hotelkamer gevonden en was sindsdien doodsbenuwd om naar zijn hotel terug te gaan. Billie's moeder bood hem een bed aan in hun appartement en Lester betrok zijn nieuwe kamer nog diezelfde dag. Billie en Lester kregen niet alleen een heel hechte vriendschap, ze hadden een exceptionele muzikale klik. Hun muziek wordt vaak omschreven als telepathie – 'thinking each others thoughts' en 'a single voice split in two'. Billie bestudeerde Lesters melodielijnen en probeerde te zingen zoals hij speelde en Lester kende al haar teksten woord voor woord. Van 1937 tot en met 1941 namen Billie en Lester samen op. De opnames zijn te vinden onder Teddy Wilson and his orchestra, Billie Holiday and her orchestra of Count Basie and his orchestra.

Billie Holiday was extroverter dan Lester, maar beiden waren ze erg onzeker en gevoelig. Ze konden het leven moeilijk aan en gebruikten veel drugs en alcohol. Lester gaf Billie haar bijnaam 'Lady Day' en op haar beurt noemde Billie Lester 'Prez', een afkorting van president. "I always thought he was the greatest, so his name had to be the greatest." Nadat ze in 1951 een week lang samen optraden in Philadelphia kregen ze ruzie en ze praatten drie jaar lang niet meer met elkaar. De ruzie werd pas opgelost tijdens het New Port Jazz festival in 1954. Lester Young overleed op 15 maart 1959 en Billie precies vier maanden later. Howard Brofsky was een bijzonder iemand met een groot hart voor muziek en dat droeg hij met liefde over op zijn studenten. Hij wees me op muziek van Fletcher Henderson, Coleman Hawkins, Donald Byrd, maar vooral Billie Holiday en Lester Young. Buitengewone muziek die ik minder zou waarderen als ik Dr. Bebop niet was tegengekomen.

Roos Plaatsman treedt op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

JAZZFLITS OP VAKANTIE

Joke Schot in Belgrado

Jazzflits-fotograaf Joke Schot verbleef tijdens de herfstvakantie in Servië: "Maar het zou ook de zomervakantie kunnen zijn geweest. Het was soms wel 26 graden. Dat is ook in Servië niet gebruikelijk eind oktober!"

In de hoofdstad Belgrado bezocht Joke een aantal concerten van het Beogradski Jazz Festival, dat daar van 24 tot en met 28 oktober voor de 29ste keer plaatsvond. Directeur van het festival is Marko Stojanovic. Hij is pas nieuw en heeft veel plannen. Zo wil hij het muziekonderwijs meer bij het festival betrekken (via bijvoorbeeld workshops). Ook worden de contacten met de internationale pers aangehaald, niet alleen ter promotie van het festival, maar ook van Belgrado en Servië.

Saxofonist Lee Konitz trad de 25ste oktober op met pianist Dan Tepfer. (Foto: Joke Schot)

Het Belgrado Jazz Festival kan terugkijken op een luisterrijke geschiedenis. Het vond voor het eerst plaats in 1971 en was toen een van de grootste muziekfestivals in het voormalige Joegoslavië. In de eerste twintig jaar van het bestaan, stonden onder anderen Duke Ellington, Dizzy Gillespie, Thelonious Monk, Art Blakey, Miles Davis, Dave Brubeck, Charles Mingus, Oscar Peterson en Bill Evans op het programma.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Trombonist Gianluca Petralla en pianist Giovanni Guidi tijdens een workshop voor muzikleraren. (Foto: Joke Schot)

Het kwartet van Yuri Honing (vlnr Joost Lijbaart, Valdimar Kolbein Sigurjónsson, Wolfert Brederode en Yuri Honing) trad 25 oktober op in cultureel centrum Dom omladine Beograda. Na afloop poseerden ze voor de deur even voor Joke Schot.

VERVOLG JAZZFLITS OP VAKANTIE

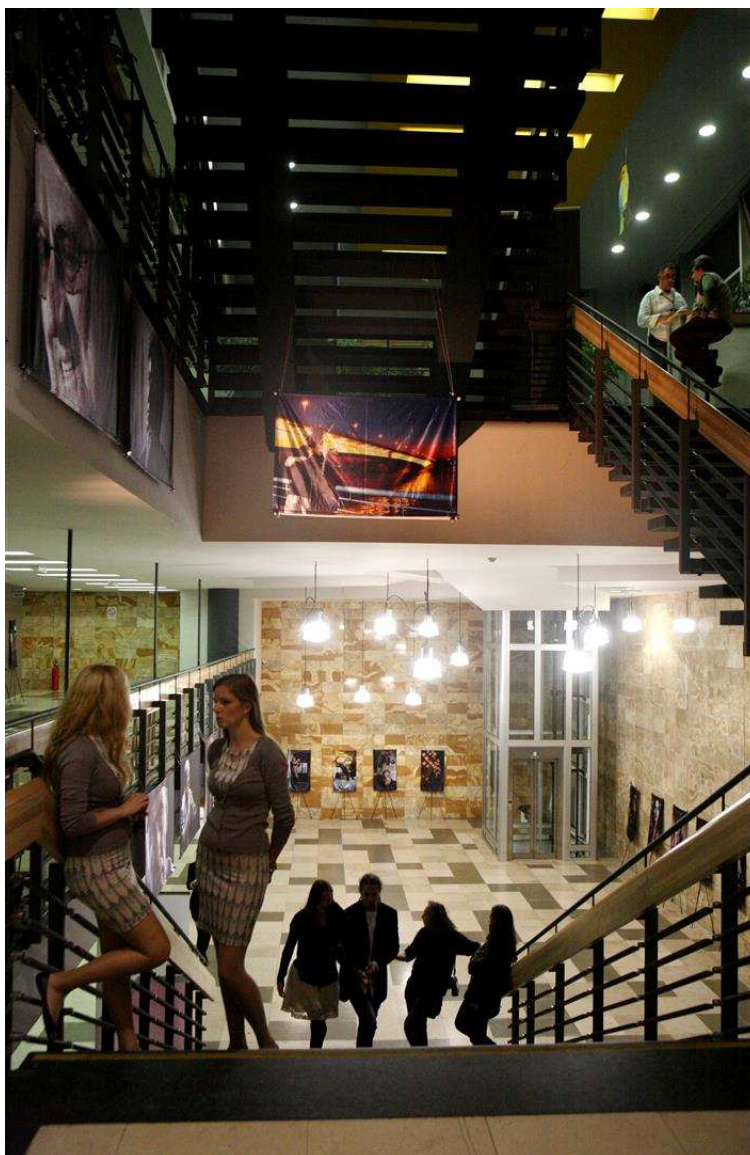
Vanwege de oorlog en de slechte economische omstandigheden was het in 1990 afgelopen. Maar het festival kwam in 2005 terug. Ook in zijn tweede leven oefende het een grote aantrekkingskracht uit op de sterren van dat moment. Onder anderen Pat Metheny, Dave Holland, Al Foster, Dave Liebman, Benny Golson, Dave Douglas, John Scofield, Brad Mehldau, Ravi Coltrane, Jon Faddis, Christian Scott, The Bad Plus, Terence Blanchard, Anat Cohen, Kurt Elling, Joe Lovano, Wayne Shorter, Jason Moran, Charlie Haden, Ambrose Akinmusire, Stefano Bollani, Enrico Rava, Zuco 103, Wolfert Brederode en Michiel Borstlap vonden hun weg naar Servië.

Dusan Petrovic van de formatie Fish Oil. Een groep uit Belgrado. (Foto: Joke Schot)

Tijdens de editie 2013 stonden in Belgrado onder anderen op het programma: Cassandra Wilson (die zich niet wilde laten fotograferen), Lee Konitz, Julia Hülsman, Ronin, Vijay Iyer en Yuri Honing. Honing had zijn akoestische kwartet meegenomen met Wolfert Brederode op piano, Valdimar Kolbein Sigurjónsson op bas en Joost Lijbaart op drums.

[In de rubriek 'Jazzflits op vakantie' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het land waar ze op vakantie zijn.](#)

De controle van de kaartjes in cultureel centrum Dom omladine. (Foto: Joke Schot)

De Zwitserse toetsenist Nick Baertsch na het concert met zijn Ronin in Dom omladine. (Foto: Joke Schot)

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 9 november 2013

- 1 Ibrahim Maalouf (zie afbeelding)**
Illusions (Harmonia Mundi)
- 2 Dave Holland**
Prism (Dare2/Okeh)
- 3 Peter Bernstein**
with the Tilden Webb Trio (Cellar Live)
- 4 Eric Vloeimans**
Oliver's Cinema
(North Star Recording/Challenge)
- 5 Art Blakey**
Live at the Concertgebouw 1959 (NJA)

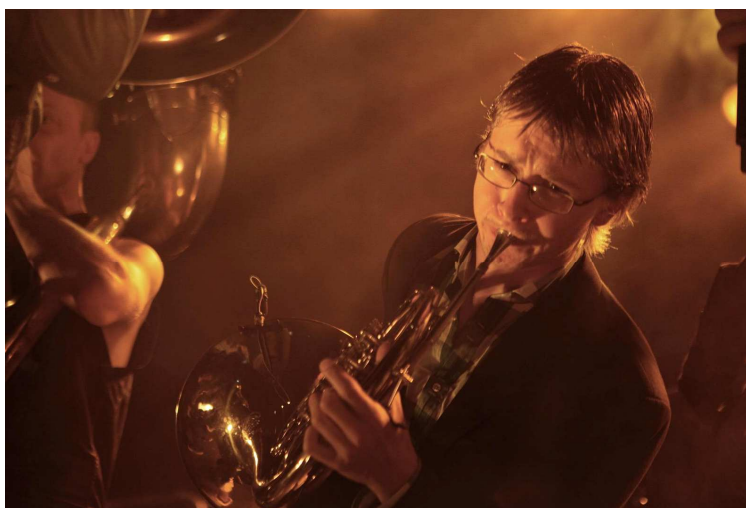
Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Hammond Eggs**
Back in the Pan (In & Out Records)
Dampend funky hammond-trio uit Duitsland met gasten als Bob Mintzer, Randy Brecker en Tony Lakatos. Swingen mannen!!!
- 2 Antonio Farao**
Evan (Cristal Records)
De Italiaanse pianomeester Antonio Farao geeft wederom (alsof dat nog nodig was) zijn visitekaartje af als het gaat om moderne maar diep in de traditie gewortelde jazz. Met Joe Lovano, Jack DeJohnette en Ira Coleman.
- 3 Marzio Scholten**
Garage Moi (Eigen beheer)
Na twee albums op het Haagse OAP-label heeft Marzio Scholten – een van de twee nieuwe Nederlandse jonge honden op gitaar (Reinier Baas is de andere) – nu alles in eigen hand gehouden. Zeer hedendaags geproduceerd en opgenomen door Wibout Burkens.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

FESTIVALS DECEMBER

Morris Kliphuis speelt tijdens Stranger than Paranoia. (Archieffoto: Joke Schot)

U JAZZ FESTIVAL
ZIMIHC theater Zuilen, Utrecht
14 december 2013
(<http://www.ujazz.nl/festival14dec>)

Met onder anderen: Bert van den Brink, Henk Kraaijeveld, Randal Corsen, Marcos Baggiani, The Junction, Bert Joris 4U met Joost van Schaik en Frans van der Hoeven en Alex Siegers & the Payback.

STRANGER THAN PARANOIA
Paradox, Tilburg; Toonzaal, Den Bosch
24, 27, 29 december 2013
(<http://www.paulvankemenade.com>)

Met onder anderen: Louis van Dijk, Jasper van 't Hof, Bruut!, De Beren Gieren, Han Bennink, Ploctones, Three Horns And A Bass, Morris Kliphuis, Yonga Sun, Paul van Kemenade.

BROKKEN FESTIVAL
Bimhuis, Amsterdam
29 december 2013
(<http://bimhuis.nl/concerten/brokken-festival>)

Met onder anderen: On the Move, Bram en Jasper Stadhouders, Corrie van Binsbergen, Albert van Veenendaal en Alan Purves, Miriam Overlach, Boy on the Rocks, Trip-Free (met Morris Kliphuis, Lucas Dols).

SKODA JAZZ FESTIVAL BELGIE (een selectie)
22-11 Philip Catherine Quartet 'Côté Jardin Tour'
Maison de la Culture -Namen
22-11 Chris Joris Experience
Sounds Jazz Club - Brussel
22-11 Manu Katché
Flagey - Brussel
30-11 Ivan Paduart 'plays Burt Bacharach'
Bozar - Salle M- Brussel
03-12 Henri Texier Hope Quartet
Handelsbeurs -Gent
13-12 Erik Truffaz 4tet
De Casino Concertzaal - Sint Niklaas
20-12 David Linx en Diederik Wissels
Jazz L'F club - Dinant

Voor alle concerten: <http://www.skodajazz.be>.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 11 november 2013

1. **Gregory Porter**
Liquid Spirit ((Blue Note)
2. **Steve Turre**
The Bones Of Art (HighNote)
3. **Ahmad Jamal**
Saturday Morning (Jazzbook)

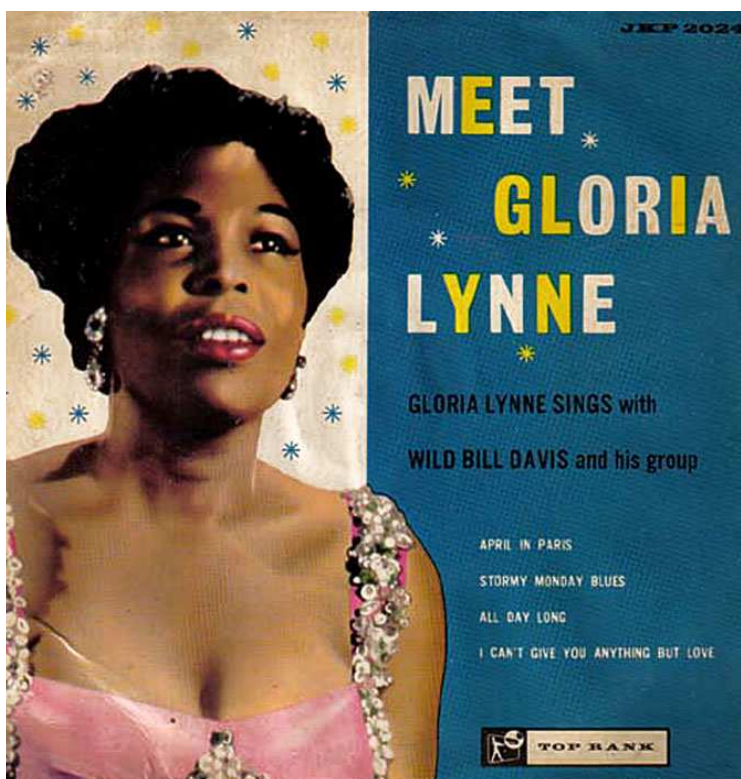
De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-**

FLITS-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OVERLEDEN

Een album van Gloria Lynne. Zij overleed op 15 oktober.

Frank Wess, 30 oktober 2013 (91)

Amerikaanse saxofonist en fluitist. Frank Wess kreeg in 1955 vooral bekendheid als fluitist door zijn bijdrage aan Opus de jazz van Milt Jackson (1955). Hij was toen al twee jaar lid van de Count Basie band, waarbij hij tot 1964 zou blijven. Daarna was hij tot ver in de jaren negentig als alt- en tenorsaxofonist in tal van formaties te horen

Dick Morgan, 30 oktober 2013 (84)

Amerikaanse pianist. Geboren in de staat Virginia trok hij uiteindelijk naar Washington DC, waar producer Orrin Keepnews hem in 1960/61 met een trio drie platen voor Riverside liet opnemen. De muziek daarop is aan velen voorbijgegaan, waarna weinig meer van hem is vernomen.

Tommy Gumina, 28 oktober 2013 (82)

Amerikaanse accordeonist. Overleden in LA. In 1952 haalde bandleider Harry James hem bij zijn tv-show en in de eerste helft van de jaren zestig vormde hij een kwartet met klarinettist Buddy DeFranco.

Toto Blanke, 24 oktober 2013 (76)

Duitse gitarist. Overleden in Hamburg, geboren in Paderborn. Begonnen als amateur, hier bekend geworden door zijn samenwerking met Pierre Courbois in diens Association P.C. en met Jasper van 't Hof.

Ronald Shannon Jackson, 19 oktober 2013 (73)

Amerikaanse drummer. Overleden in zijn geboorteplaats Fort Worth, TX. Trok in 1966 naar New York en verkeerde al spoedig in avant-gardekringen: Albert Ayler, Ornette Coleman, Cecil Taylor. Sinds 1979 leidde hij eigen groepen als Decoding Society en Last Exit.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

DOWNBEAT READERS POLL

Wayne Shorter. (Foto: Joke Schot)

Al weer voor de 78ste keer mochten de lezers van het Amerikaanse magazine Downbeat hun favorieten kiezen. Bijna 25.000 stemmen werden uitgebracht. Grote winnaar is saxofonist Wayne Shorter, die in maar liefst vijf categorieën bovenaan staat. Een greep uit de publieksfavorieten 2013:

Jazz Artist: Wayne Shorter
Soprano Saxophone: Wayne Shorter
Composer: Wayne Shorter
Jazz Album: Wayne Shorter Quartet, 'Without A Net' (Blue Note)
Jazz Group: Wayne Shorter Quartet

Hall of Fame: Pat Metheny
Guitar: Pat Metheny

Trumpet: Wynton Marsalis
Trombone: Trombone Shorty
Altosax: Kenny Garrett
Tenorsax: Sonny Rollins
Baritonsax: Gary Smulyan

Piano: Keith Jarrett
Keyboard: Herbie Hancock
Organ: Joey DeFrancesco
Bass: Christian McBride
Electric Bass: Stanley Clarke
Drums: Jack DeJohnette

Female Vocalist: Diana Krall
Male Vocalist: Kurt Elling

Arranger: Maria Schneider
Big Band:
 Jazz at Lincoln Center Orchestra
Record Label: Blue Note

OVERLEDEN (VERVOLG)

Gloria Lynne, 15 oktober 2013 (83)

Amerikaanse zangeres. Overleden in Newark NJ. Vanaf 1958 verscheen haar werk merendeels op het Everest-label. Ze is daardoor nooit zo bekend geworden en haar carrière kende meerdere lacunes, maar ze bleef zingen tot aan het eind. Ze was geen gospelzangeres, maar vanwege haar 'roots' was volgens haar alles wat zij zong gospel.

Tommy Whittle, 13 oktober 2013 (87)

Schotse tenorsaxofonist. Overleed op 13 oktober 2013 op de dag van zijn 87ste verjaardag. Speelde vijf jaar in de band van Ted Heath, bleef daarna zijn hele leven actief in bigbands en eigen formaties, groot en klein.

Bob Greene, 13 oktober 2013 (91)

Amerikaanse pianist. Overleden in Amagansett, NY. Aanvankelijk amateur, werkte als beroepsschrijver voor radio, televisie en voor diplomaten. Beijverde zich daarna om de muziek van Jelly Roll Morton levend te houden.

Bernie McGann, 17 september 2013 (76)

Australische altsaxofonist. Kon moeilijk aan de bak komen, was in de jaren zeventig zelfs postbode, maar was een opmerkelijk musicus, die wel mee-evolveerde, maar een persoonlijk geluid trouw bleef. (jjm)

VARIA

Blazin' Quartet. (Foto: Joke Schot)

Blazin' Quartet zoekt geldschieters voor cd

Blazin' Quartet is op zoek naar geldschieters voor een nieuwe live-cd/dvd. De opnamen hiervoor zullen volgende maand tijdens een tournee worden gemaakt. Bijdragen zijn welkom via <http://www.indiegogo.com/projects/jalkan-unleashed/>. Blazin' Quartet won in 2008 de Dutch Jazz Competition. Gulle gevers mogen een tegenprestatie tegemoet zien.

Wedstrijd U Jazz Festival

Zes combo's van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht strijden op zaterdagmiddag 23 november om een plek in de programmering van het U Jazz Festival van 14 december (zie ook pagina 24). De winnaar verdient 600 euro. De wedstrijd vindt plaats in het gebouw van de HKU aan de Mariaplaats en kan worden bijgewoond voor 5 euro. Reserveer een plaats via info@ujazz.nl.